

Tiểu Thiếu Gia Và Ma Thần

Contents

Tiểu Thiếu Gia Và Ma Thần	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	11
7. Chương 7	13
8. Chương 8	16
9. Chương 9	19
10. Chương 10	21
11. Chương 11	23
12. Chương 12	26
13. Chương 13	28
14. Chương 14	30
15. Chương 15	33
16. Chương 16	36
17. Chương 17	39
18. Chương 18	44
19. Chương 19: Lời Cuối Sách 1	47
20. Chương 20: Lời Cuối Sách 2	47

Tiểu Thiếu Gia Và Ma Thần

Giới thiệu

Thể loại: nguyên sang, cổ đại, huyền huyền, đoản văn, đáng yêu tiểu thiếu gia thụ x thê nô ma thần công. Tác giả ví von.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-thieu-gia-va-ma-than>

1. Chương 1

Thụ là thần tử kiệt xuất nhất gia tộc thế hệ này, nhất định phải thờ phụng Ma thần đại nhân.

Bất quá bản thân y đã sớm chấp nhận kết cục ấy của mình, còn trải qua rất vui vẻ.

Bởi vì đã định trước là sẽ thuộc về người của thế giới khác nên ở trong gia tộc, ai cũng đều đối xử với y rất tốt.

Mà trong lòng Ma thần lại cực kì không hài lòng về tể phẩm mà hắn phải tiếp nhận này.

À há, ta thêm vào!

Lúc nào ta lại muốn có tể phẩm là loài người vậy???

Rõ ràng mấy lão tổ tông da mặt dày như tường thành các ngươi định đưa người đến ma giới của ta để bồi dưỡng, xong xuôi tất cả không những tu vi được tăng cao mà tuổi thọ còn kéo dài rồi lượn qua lượn lại các thế giới khác đánh quái!

Trong lòng Ma thần rất khổ sở nhưng Ma thần không thể nói ra.

Càng đáng chết hơn là, thần tử thế hệ này khi vẫn là thằng nhãi con liên tục lộ thiên phú hơn người.

Lúc thằng nhãi này còn đang bò dưới đất, Ma thần âm thầm đến thăm loài người nhỏ bé có thể sẽ là đồ đệ của hắn trong tương lai.

Vật nhỏ cả người thơm mùi sữa, thật nhìn không ra sau này sẽ thành người tài ở chỗ nào. Ma thần rất ghét bỏ y.

Nhãi con có thể nhìn thấy Ma thần, tò mò sờ soạng cặp sừng trên đầu Ma thần, tiếp theo phun ra câu nói đầu tiên trong kiếp sống loài người “Của ta.”

Y bám vào sừng Ma thần không chịu buông “Của ta, ta, ta...”

Ma thần bị y làm cho phiền chết mất, thuận miệng dỗ dành “Ừ ừ ừ, của ngươi của ngươi.”

Bùm một cái, khế ước được thành lập.

Trong những năm tháng loài người này còn sống, Ma thần sẽ quay lại nơi y thuộc về.

Ma thần sợ ngây cả người.

Đờ phắc, thằng nhãi con này lấy đâu ra thần lực để kí khế ước???

Ta đang bị hổ sao???

Nhưng khế ước xác thực đã được thành lập.

Từ nay về sau, Ma thần đại nhân bưng bình, cường đại có thể dỗ bé con ngừng khóc vào ban đêm biến thành tạp dịch trẻ tuổi trong gia tộc của nhãi con.

Đồng thời lén xông vào viện phủ của nhãi con, bắt động thanh sắc bảo vệ y.

Mà theo từng ngày trôi qua, nhãi con từ từ lớn lên thành một tiểu thiếu niên xinh đẹp cùng với sự để ý của tạp dịch trẻ tuổi vẫn luôn lơ đãng xuất hiện.

Vào một buổi tối nào đấy, Ma thần đại nhân nhận được mệnh lệnh, nói tiểu thiếu gia có chuyện tìm hấn.

Ma thần đại nhân không nghi ngờ gì liền đi ngay.

Sau đó, hấn liền thu hoạch được một thiếu niên thơm ngát mùi sữa, trần truồng trốn trong ổ chăn, chẳng chút xấu hổ nào mà tỏ vẻ muốn ngủ với hấn.

Thực sự là đòi phong bại tục, không biết chừng mực.

Ma thần kiên định cự tuyệt, sau đó tiểu thiếu gia liền mếu máo, khóc huhu.

“Ta cũng chỉ có thể sống đến hai mươi tuổi thôi mà ngươi không chịu ôm ta một cái à ” Tiểu thiếu gia một khóc hai nháo ba thất cổ, nhất định muốn Ma thần phải ngủ với mình “Sao lòng dạ ngươi lại độc ác như vậy, ta chỉ muốn trước khi chết được sướng khoái một phát thôi mà ngươi cũng không đồng ý nữa huhuhuhuhuhu.”

“Ta sắp chết đến nơi mà vẫn còn là xử nam thì điều tại ngươi hết đó huhuhuhuhuhu.”

Ma thần sắp phiền chết rồi, ngủ thì ngủ vậy.

Nói nhiều như thế có ích lợi gì, cứ như thế ta rảnh lắm ấy...

2. Chương 2

Tiểu thiếu gia thích tạp dịch trẻ tuổi trong nhà mình.

Làm một thần tử có thiên phú xuất sắc, bên cạnh tiểu thiếu gia lúc nào cũng có những người nguyện dốc sức vì y. Thế nhưng tên tạp dịch trẻ tuổi luôn luôn trầm mặc, lầm lì này lại vĩnh viễn có thể hiểu được tâm ý của tiểu thiếu gia.

Tiểu thiếu gia thích ăn điểm tâm, đánh mất trái bóng cao su hay cây anh đào đầu tiên nở trong ngày xuân cũng đều là do tên tạp dịch ấy tìm về cho y.

Tiểu thiếu gia biết rõ, đến khi y được khoảng hai mươi tuổi sẽ chết queo để làm tế phẩm cho Ma thần, không thể sống thoải mái như hiện tại.

Cho nên y đã tắm thật thơm, mịn màng vô cùng rồi mềm nhũn chui vào trong chăn, chờ tên tạp dịch trẻ tuổi đến ngủ với y.

Tiểu thiếu gia rất có tự tin vào bản thân. Y thô tục mà sờ vào cái thứ đang ngẩng cao đầu, trơn nhẵn non nớt và mỏng nhỏ trắng như đậu hũ, trong lòng thầm nghĩ mình đẹp như vậy, tạp dịch trẻ tuổi ngủ một lần sẽ trọn đời không quên.

Kết quả, tạp dịch lại không thềm ngủ với y.

Còn muốn đọc Thanh Tâm Chú cho y nghe.

Tiểu thiếu gia tức giận khóc òa lên.

Sao y lại thảm đến vậy, mới biết yêu đã thất tình, thích nhầm phải tên đầu gối.

Y vừa oan oan ức ức khóc vừa cầm lấy ống tay áo của tạp dịch, liều lĩnh ịn cơ thể trần truồng của mình vào trong ngực tạp dịch, cây ngay không sợ chết đứng ngồi ở trên đùi hắn.

“Trông, trông ta rất khó coi sao?” Tiểu thiếu gia khóc muốn ngất đi “Eo ta nhỏ như vậy, mỏng lại cong như thế. A Lan nói đã là nam nhân thì đều sẽ thích ta.”

A Lan là người đứng đầu bảng trong lầu xanh ở phố Tam Điều.

Ma thần đại nhân yên lặng ghi nợ cho tiểu thiếu gia. Hay lắm, ngay dưới mí mắt hắn mà cũng dám lén đi tới lầu xanh.

Thế nhưng tiểu thiếu gia khóc quá đáng thương.

Ma thần cuối cùng vẫn ngủ với y.

Hắn vừa ngủ vừa đùn đẩy trách nhiệm. Đây đều là do khế ước bức bách, hắn cũng không muốn, còn bị ép trở thành MB đây này.

Eo của tiểu thiếu gia thực sự rất nhỏ, mông cực vênh. Ma thần nhịn không được mà lặn qua lộn lại ăn sạch mấy lần.

Thật là thơm.

3. Chương 3

Ma thần đại nhân lặn qua lộn lại ăn tận mấy phát.

Ngày hôm sau tiểu thiếu gia liền không xuống nổi giường, cổ họng khàn cả đi, đôi mắt sưng như hạch đào, vẫn trần truồng rúc ở trong chăn, chỉ có thể nằm sấp.

“Tên, tên lừa đảo.” Tiểu thiếu gia khóc thút tha thút thít nói “Người đã nói không ngủ với ta, giờ người đem xem người ngủ bao nhiêu lần rồi.”

Ma thần đại nhân đuối lý, chỉ có thể im lặng, trong lòng lại vụng trộm nghĩ: chẳng phải người mặt dày mày dạn muốn ta ngủ không phải là người sao???

Mà điều này không thể nói ra, chăm sóc tiểu thiếu gia nhiều năm như thế rồi, Ma thần biết rõ y có khả năng tác yêu tác quái.

Hắn vừa nói xong thì tiểu thiếu gia bắt đầu giở chứng, muốn tạp dịch đi nấu cháo ngọt cho y, phải là tự tay hắn làm, giống như trước kia mà bỏ mặt chậu vào.

Chờ Ma thần bùng cái gọi là cháo ngọt mà bản thân làm trở về, tự tay đút vào trong khuôn miệng có chút sừng đỏ của tiểu thiếu gia.

Tiểu thiếu gia bĩu môi nhìn hắn “Người đừng cho là ta không biết, cháo ngọt lần nào cũng do nữ đầu bếp làm, tay chân người vụng về như thế căn bản sẽ chẳng đụng đến. Người nghĩ ta ngốc à?”

“Vậy sao lần nào người cũng chỉ đích danh muốn ta phải làm?” Ma thần mặt không cảm xúc hỏi y, bị vạch trần lời nói dối tại chỗ cũng không thấy xấu hổ.

Tiểu thiếu gia hừ một tiếng, ngữ khí lại mềm nhũn “Ta nguyện ý lừa gạt bản thân mình, người quản được sao?”

Không quản được.

Ma thần nhìn tiểu thiếu gia vùi đầu ăn cháo, khuôn mặt nho nhỏ, cằm bé xíu có ít thịt mềm mềm, cảm thấy yêu tinh nhỏ phiền phức này có chút đáng yêu.

Hắn nhịn không được đưa tay xoa đầu tiểu thiếu gia.

Tiểu thiếu gia hung tợn giương mắt trừng hắn.

Lúc sau ánh mắt lại mềm đi, áp mặt lên bàn tay to lớn, ấm áp của tạp dịch trẻ tuổi.

“Sờ đi, bổn thiếu gia thưởng cho ngươi.” Tiểu thiếu gia lẩm bẩm nói.

Ma thần nhịn không được lén lút nở nụ cười.

4. Chương 4

Đêm hôm ấy, Ma thần vẫn ngủ ở trong phòng tiểu thiếu gia.

Vì để tránh cho hắn thú tính quá độ lại ăn tiểu thiếu gia một lần nữa, Ma thần đại nhân đành hoàng trái chân đem ra nằm dưới đất.

Mông của tiểu thiếu gia không đau như vậy, con ngươi đen lách đảo tới đảo lui.

Y không ngủ được, duỗi cái chân trắng nõn ra khỏi chăn, không nhẹ không nặng mà đá vào lưng Ma thần đại nhân.

“Ngươi nói chuyện với ta đi.” Ngón chân mướt mà của tiểu thiếu gia gãi nhẹ lên lưng tạp dịch.

Ma thần không muốn để ý đến y, làm bộ đang ngủ, hô hấp đều đặn, không hề rối loạn.

Tiểu thiếu gia trầm mặc một chút, cũng không biết tạp dịch ngủ thật hay giả vờ, rầu rĩ không vui mà rút bàn chân nhỏ vào trong chăn.

Ma thần cho rằng lần này tiểu thiếu gia sẽ ngoan ngoãn đi ngủ.

Lát sau lại nghe thấy tiểu thiếu gia có chút suy sụp nói “Có phải người cảm thấy ta rất phiền, rất đáng thương nên mới ngủ với ta không?”

Ngữ khí của tiểu thiếu gia vô cùng tội nghiệp.

Trong lòng Ma thần khẽ động, chẳng biết có nên tiếp tục giả bộ ngủ hay không.

Nhưng hẳn nghe thấy tiểu thiếu gia nói tiếp.

“Bất quá người không thích ta cũng tốt, ta mới không cần người thích ấy. Dù sao ta cũng không sống được bao lâu nữa nên chẳng muốn thiếu nợ tình cảm.”

Tiểu thiếu gia dữ hừ hừ, vén chăn lên bọc quanh thân mình thật kỹ lưỡng, mông quay về phía Ma thần, lăn ra ngủ.

Tiếng ngáy khò khò ngay lập tức vang lên, chất lượng giấc ngủ có thể nói là tương đối tốt.

Ma thần cũng không cần ngủ mà ở trong màn đêm, vô thanh vô tức nhìn tiểu thiếu gia căng tròn trong chăn một hồi lâu.

Tiểu thiếu gia chỉ để lộ nửa đầu, tóc tai vểnh lên giống như một con nhím nhỏ đang xù lông.

Còn mấy tháng nữa là tiểu thiếu gia sẽ bước sang tuổi 19.

Sau đó không tới một năm, chẳng chờ y tròn 20 tuổi thì sẽ bị đưa đến Ma giới.

Trong gia tộc, tất cả mọi người bao gồm cả tiểu thiếu gia nữa cũng vẫn còn mù quáng tin tưởng mấy câu mà lão tổ tông dùng để lừa gạt tôn tử của mình năm đó: dâng cho Ma thần đại nhân sẽ bị ăn sạch.

Thật ra là đến Ma giới để bồi dưỡng mà thôi, học cách làm sao có thể vận dụng thiên phú siêu việt của bản thân.

Chỉ có điều một khi thần tử được chọn rời khỏi nhân gian tiến vào ma giới, chờ đến khi bọn họ đạt được sức mạnh quay trở lại thì thời gian đã trôi qua rất lâu, thay đổi khôn lường, cảnh còn người mất.

Ở trong lòng của nhiều người, bọn họ xác thực là không còn tồn tại nữa.

Ma thần có chút đau đầu mà nhìn chằm chằm trần nhà, nghĩ thầm rốt cuộc có cần phải nói cho tiểu thiếu gia rằng y sẽ không chết hay không?

Nhưng nếu để tiểu thiếu gia biết há chẳng phải sẽ dính hấn gấp bội sao?

Hơn nữa đến cùng tại sao hấn lại ngủ với tiểu thiếu gia vậy...

Thật sự chỉ là chê y quá ồn à?

Vẫn chưa từng yêu đương bao giờ nên Ma thần không nghĩ ra nổi, chỉ cảm thấy hôm nay tâm mệt.

Chốc lát sau hấn lặng lẽ bò dậy, rón rén đóng cửa phòng tiểu thiếu gia lại.

Sang ngày mới, lúc tiểu thiếu gia tỉnh dậy, tạp dịch vốn nên ở trong phòng của y đã không thấy đâu, chăn đệm từng dùng qua cũng được cất đi.

Tiểu thiếu gia méo mào, còn chưa kịp gào khóc đã nhìn thấy bên gối của y có đặt một cành nụ hoa anh đào.

Bọc điểm tâm đáng yêu nằm cạnh, Thành Đông là cửa tiệm lâu đời, mỗi ngày chỉ bán hai mươi phần.

Tiểu thiếu gia mở ra nếm thử một miếng, bánh nhân mật đậu ngọt ơ là ngọt còn mang theo cả hương hoa nữa.

Tiểu thiếu gia đẩy cửa rời khỏi phòng, ở trong vườn hoa nhỏ tìm thấy tạp dịch đang quét tước dưới tàng cây, ánh sáng rơi xuống thân thể thon dài thẳng tắp, cơ bắp rắn chắc, làm lộ rõ ngũ quan anh tuấn trẻ trung.

Tiểu thiếu gia gặm điểm tâm, híp mắt lại, nghĩ thầm quả nhiên mới ngủ có một lần là quá thiệt thòi.

Muốn ngủ mỗi ngày, đêm nay có rượu đêm nay say.

Mà Ma thần đại nhân vừa quét sân vừa nghĩ: Dựa theo tuổi tác mà nói thì hấn có phải là tương đương với lão tổ tông của tiểu thiếu gia không???

5. Chương 5

Mấy ngày sau, hờ một chút là tiểu thiếu gia lại gọi tạp dịch qua ngủ một giấc. Tỉnh thoảng tạp dịch cũng sẽ phát hiện ra ở trong chăn tại phòng mình có một tiểu thiếu gia thơm mùi sữa.

Tuy ngoài mặt ma thần đại nhân là tên tạp dịch, thế nhưng vẫn có phòng riêng, trong nhà cũng không ai hỏi đến chuyện này, tựa như đó là điều hiển nhiên, ngược lại càng khiến cho tiểu thiếu gia thuận lợi đến đây hẹn hò vào buổi tối.

Y cười trên hông Ma thần đại nhân, ánh trăng chiếu xuống thân thể trắng nõn, hiện lên chút đỏ ửng. Y cắn môi, ánh mắt mơ hồ rồi lại chìm lòng không động mà khàn giọng nức nở.

Ma thần siết chặt vòng eo nhỏ gầy của tiểu thiếu gia, nghĩ thầm chẳng trách có một số ma nhân lại thích song tu. Hắn lại gần hôn lên cổ của tiểu thiếu gia, trên người tiểu thiếu gia lấm tấm mồ hôi nhưng ngay cả nó cũng thơm vô cùng.

Ván giường trong phòng vang lên những tiếng cọt két, rất lâu sau mới dần yên tĩnh lại. Toàn thân tiểu thiếu gia mềm nhũn, nằm nhoài lên người Ma thần, tay còn không thành thật mà sờ soạng cơ bụng của Ma thần, cảm giác cực kì tốt.

Ma thần cũng thuận theo y, như có như không mò ra sau gáy tiểu thiếu gia, tựa hồ coi y thành mèo con mà vuốt ve.

“Tháng sau là sinh nhật ta rồi đó.” Tiểu thiếu gia nói, y cố ý không ngẩng đầu lên nhìn tạp dịch, trong lòng âm thầm có phần mong đợi. Ngủ lâu như vậy kiểu gì cũng phải ngủ ra chút tình cảm chứ.

Kết quả tạp dịch chỉ đáp “Ồ”, chẳng biết có nên nói chúc mừng hay không.

Tiểu thiếu gia chờ thật lâu đều không thấy lời ngon tiếng ngọt nào xuất hiện: ví dụ như cái gì mà ta sẽ chuẩn bị lễ vật cho ngươi vân vân và mây mây, tức giận leo xuống khỏi người tạp dịch.

“Ta đã xin phụ thân mang các đệ đệ và muội muội đi bắt ma thú, chuẩn bị tới biệt trang nghỉ phép. ” Tiểu thiếu gia hừ lạnh một tiếng “Vốn là muốn dẫn ngươi đi mở rộng tầm mắt, hiện tại đổi ý rồi.”

Ma thần tỉnh táo nghĩ: thôn trang của các người chỉ có tiểu ma thú, có lẽ là đủ để làm điểm tâm dứt cho tọa kỵ của ta ăn.

Nhưng hắn im lặng, không thể dả kích trái tim yếu đuối, ngạo kiều của tiểu thiếu gia được.

Mà tiểu thiếu gia cũng đang chờ tên tạp dịch ngoại trừ ưa nhìn ra thì vô cùng ngu xuẩn này tỉnh ngộ, ngoan ngoãn cầu xin mình dẫn hắn đi biệt trang.

Kết quả Ma thần chỉ nhìn y bằng đôi mắt khó hiểu.

Tên khốn này! Tiểu thiếu gia âm thầm mắng một câu thô tục vừa mới học được, bỏ dậy mặc quần áo, một cước đá văng cửa rồi rời khỏi. Trước khi đi còn không quên nói cho Ma thần biết rằng y muốn tới lầu xanh

tìm tiểu tử tử đứng đầu bảng uống rượu.

Nửa giờ sau, tiểu thiếu gia khóc bám lấy người hoa khôi A Lan, hức hức hu hu mà nói tạp dịch không thích mình.

Tâm tình A Lan trở nên phức tạp mà xoa đầu tiểu thiếu gia. Rõ ràng nàng phải bồi người khác uống rượu, vậy tại sao bây giờ còn kiêm cả chức dỗ con nít nữa hả?

“Ấy dà, chẳng phải nam nhân rất thích tranh giành sao.” A Lan che đôi môi anh đào nhỏ nhắn, cười duyên nói “Đệ đối xử với người khác thật tốt, không thêm để ý tới hần, lạnh lùng thờ ơ với hần thì hần sẽ ngoan ngoãn đến tìm đệ thôi.”

Tiểu thiếu gia khóc nức, tỉnh tỉnh mê mê hỏi “Có thật không?”

“Đệ cứ thử xem, dấu sao cũng chẳng thiệt thòi gì mà.” A Lan rất không có đạo đức nghề nghiệp.

Tiểu thiếu gia ngẫm lại cũng thấy đúng.

Vì vậy đợi đến ngày sinh nhật của tiểu thiếu gia, y mang theo một đám người trùng trùng điệp điệp xuất phát tới biệt trang, cố tình không cần tạp dịch nhưng vẫn muốn tạp dịch đi theo làm tùy tùng chuẩn bị hành lý cho mình.

Mà vị đang cưới một con ngựa lớn đi cạnh tiểu thiếu gia kia là biểu ca họ hàng xa nào đó của y, nổi danh quân tử như ngọc, nhờ vào khuôn mặt tuần tú ấy mà hàng năm đều đoạt được ba vị trí đầu ở danh sách tình lang trong mộng của thiếu nữ.

Tiểu thiếu gia nhắc tay nhét một viên đường vào miệng biểu thiếu gia, trực tiếp dứt thì cứ làm đi, còn muốn trừng mắt nhìn tạp dịch tận mấy lần làm gì.

Biểu thiếu gia khổ vô cùng, ôi ta ghét nhất là ăn đường, biểu đệ à người có thể tha cho ta không.

Tạp dịch mặt không đổi sắc cất hành lý cho tiểu thiếu gia, nghĩ thâm thật quá ngây thơ. Hần đường đường là Ma thần đại nhân, làm sao có khả năng bị cái trò mèo này quấy nhiễu được.

Còn vọng tưởng sẽ làm hần kích động nữa chứ. Ma thần đại nhân có sóng to gió lớn gì mà chưa từng thấy đâu.

Nhưng ba phút sau, trời không sóng cũng không gió, đột nhiên biểu thiếu gia ngã từ trên ngựa xuống,

khuôn mặt trầy xước hết cả. Tuy rằng chỉ là vết thương nhẹ nhưng vẫn đau đến nhe răng trợn mắt.

“Biểu huynh à... là do người quá kích động sao?” Tiểu thiếu gia ngờ vực hỏi.

Biểu thiếu gia: “...” Nếu ta nói ta có cảm giác mình bị đẩy xuống thì có người sẽ tin ư?

Ma thần đại nhân phát tay áo rời đi, làm việc nghĩa không để lại tên.

6. Chương 6

Nhưng Ma thần cũng không thật sự yên tâm để tiểu thiếu gia một mình tới biệt trang.

Tuy nói ma thú bên trong biệt trang đều đã được sàng lọc qua, con nào con nấy tròn vo mập ú, căn bản không có lực sát thương. Mà mấy năm qua, tiểu thiếu gia lớn lên dưới mí mắt của Ma thần, hẳn nghĩ rằng bản thân cũng được tính là nửa gia trưởng của tiểu thiếu gia, hài tử nhà mình ra ngoài hóng gió, lén đi theo cũng chẳng sao hết.

Vì thế hẳn không có chút gánh nặng nào trong lòng mà biến thành một con chim, dọc đường đi đều phong lưu phóng khoáng đứng trên đầu biểu thiếu gia.

Vừa mới khởi hành, biểu thiếu gia đã nhìn thấy một con chim nhỏ đậu lên đầu mình, nghe thấy mấy tỷ tỷ, muội muội xung quanh đều rất có hứng thú thì trong lòng còn cảm thấy kiêu ngạo, cho dù bị xước mặt thì biểu thiếu gia vẫn anh tuấn như vậy đây.

Nhưng rất nhanh hẳn liền phát hiện ra... Con chim này đặc biệt nặng! Mau mau để biểu thiếu gia xuống đi!

Ma thần đại nhân làm bộ không biết tiểu tử này đang suy nghĩ gì, rất cao hứng nhảy nhảy trên đầu hẳn.

Còn tiểu thiếu gia đang ở bên cạnh chẳng có hứng thú gì với chuyện vừa xảy ra. Thỉnh thoảng y lại quay đầu nhìn một cái, đoàn người dần dần cách đại trạch càng ngày càng xa nhưng từ đầu đến cuối tên tạp dịch lúc nào cũng trầm mặc như khúc gỗ vẫn chẳng xuất hiện.

Mặt tiểu thiếu gia lập tức xị xuống, vô cùng oan ức, nghĩ bụng ta không bao giờ thèm để ý đến hẳn nữa.

Thế nhưng suy nghĩ một chút lại cảm thấy không ổn, trong lòng vụng trộm chứa lại: vậy thì ta sẽ không để ý đến hẳn ba ngày là được.

Thời gian ở lại biệt trang cũng là ba ngày. Khi kết thúc bọn họ phải trở về bốn trạch.

Ma thần nhìn chăm chăm tiểu thiếu gia một lát, rốt cục hạ mình từ trên đầu biểu thiếu gia xuống, thu cánh lại rơi thẳng vào lòng bàn tay của tiểu thiếu gia, khiến cho tiểu thiếu gia sợ hết hồn.

Khi thấy rõ thứ đang ở trong lồng ngực của y chính là chú chim nhỏ lông xanh vô cùng đẹp đẽ thì tiểu thiếu gia mới thả lỏng, vươn ngón tay chọt chọt bụng mỡ của Ma thần.

“Mi mập quá trời nè.” Tiểu thiếu gia cười rộ lên, để lộ một cái lúm đồng tiền nhỏ.

Ma thần nhìn chăm chăm lúm đồng tiền ngọt ngào bé xíu của tiểu thiếu gia, nghĩ thâm mập thì mập vậy, người vui vẻ là được rồi.

—

Rất nhiều năm sau, Ma thần đều cảm thấy cực kì vui mừng khi đã theo tới đây.

Ai cũng không ngờ rằng, một hoạt động có độ nguy hiểm thấp như vậy thế mà lại xảy ra sự cố.

Đêm đầu tiên khi tới biệt trang, thừa dịp tiểu thiếu gia đã ngủ, Ma thần liền tra xét xung quanh một lượt, phát hiện không có khí tức của hùng thú nào mạnh thì hắn bèn yên lòng hơn.

Trở lại trong phòng tiểu thiếu gia, hắn liền thấy người nọ đang giang tay giang chân lăn ra ngủ, ánh trăng chiếu xuống cái bụng trắng trẻo mềm mại, đôi môi đỏ thắm trơn bóng, hơi cong, để lộ đầu lưỡi màu hồng nhạt.

Ma thần đứng bên cạnh nhìn chốc lát, ma xui quỷ khiến thế nào bèn cúi đầu hôn tiểu thiếu gia một cái.

Hôn xong liền lùi ra xa ba bước. Hồng rồi, e rằng tiểu tử này đã hạ cổ với hắn không thì làm sao lại cứ muốn hôn tiếp như vậy được.

Đúng lúc này ma giới truyền đến tin tức, hỏi xem Ma thần đại nhân lúc nào có thể nhớ tới mình không phải là một tạp dịch nhỏ bé mà trở về xử lý sự vụ?

Tổng quản ma giới đã náo loạn đòi từ chức đến 3 lần rồi đó!

Ma thần rất biết lắng nghe, chuẩn bị quay lại giải quyết công việc, tránh né tiểu thiếu gia phiền phức này

Nhưng mà hôm sau, cuộc đi săn bắt đầu.

Có chuyện ngoài ý muốn phát sinh.

Khu săn bắn vốn rất an toàn không hề có sơ hở, chẳng biết từ đâu lại xuất hiện mấy con hung thú đang phát điên, phá ven rìa khu săn bắn thành một cánh cổng nối liền với một bí cảnh vô danh.

Tổng cộng có hơn 30 vũ sư mất tích, thương vong nhiều vô kể.

Tiểu thiếu gia có thể tự bảo vệ bản thân, nhưng vì phải cứu một ấu muội nên bị hung thú bắt giữ, không biết sẽ đi tới đâu.

7. Chương 7

Ma thần cảm thấy tiểu thiếu gia đang gặp nguy hiểm là khi hắn đang ở trong cung điện của mình, lục tìm quả sinh nhật cho tiểu thiếu gia.

Hắn cũng không phải là khúc gỗ, làm sao lại không biết được tiểu thiếu gia mong đợi cái gì nhất.

Tổng quản ma giới đứng bên cạnh nhìn chủ tử nhà mình tựa hồ muốn moi sạch mọi thứ trong kho với ánh mắt sống không còn gì luyến tiếc, lòng như tro tàn.

Lão không muốn từ chức nữa mà sẽ trực tiếp thất cổ luôn.

Thế nhưng rất nhanh thôi, lão bèn nhận ra Ma thần đại nhân đã ngừng tay lại mà không báo trước, một dấu ấn nóng rực màu đỏ giống như ngọn lửa đột nhiên xuất hiện, lan khắp lòng bàn tay của Ma thần đại nhân. Ngọn nguồn của dấu ấn kia thế nhưng là nằm trên ngực Ma thần đại nhân.

Sau đấy một câu dặn dò cũng chẳng có, Ma thần đại nhân liền biến mất tại chỗ.

Hộp bảo thạch mà hắn vừa cầm trên tay lăn lông lốc dưới mặt đất, lắc lư hai vòng rồi rơi ra rất nhiều tủy tủy châu vụn nằm khó gặp.

Tổng quản ma giới yên lặng nhặt đồng bảo vật bị lục lợi loạn xạ đặt lên giá, trong lòng luôn có dự cảm: Khả năng cao là phải rất lâu rất nữa ma thần đại nhân cũng sẽ không trở về.

—

Tiểu thiếu gia biết tình huống hiện tại của mình rất nguy hiểm.

Y bị hung thú bắt khỏi biệt trang, nhảy lên mấy cái liền tiến vào bí cảnh vô danh vừa được mở ra.

Không phải y không muốn phản kháng, một khí bí cảnh đã đóng lại thì dù gia tộc của y có quyền thế ngút trời cũng khó có thể tìm được y.

Có lẽ y sẽ lặng lẽ biến thành một đồng xương trắng, chết ở nơi hoang vu không có người ở.

Nhưng y không thể chống lại được.

Tuy rằng thiên phú của y cao hiếm thấy, nhưng ai cũng biết y sẽ phải chết sớm. Một kẻ chỉ có thể sống đến hai mươi tuổi, cho dù có là kinh tài tuyệt điểm thì nhất định cũng phải yên lặng.

Cho nên gia tộc không cần bồi dưỡng y.

Càng khai quật thêm thiên phú của y thì lại càng đáng tiếc hơn, một hạt giống xuất chúng như vậy vĩnh viễn cũng không thể trở thành trụ cột của gia tộc.

Bây giờ y đang bị hung thú ngậm trong miệng, huyết dịch thấm ướt áo y thành một mảng lớn. Sắc mặt tiểu thiếu gia trắng bệch, ngay cả khí lực giơ tay lên cũng không còn.

Y như một người canh giữ bảo vật nhưng không tài nào có được nó, rõ ràng sở hữu thần lực mạnh mẽ thế mà chẳng thể thi triển được bất kì chiêu thức nào.

Y không rõ hung thú này muốn mang y đi đâu. Lúc ý thức ngày càng trở nên mơ hồ, hoang mang thì y đột nhiên có chút hối hận.

Y hối hận vì khi rời khỏi nhà lại cãi nhau với tập dịch vẫn luôn chăm sóc mình, chẳng kịp nói lời cáo biệt.

Chắc là y sẽ phải chết ở chỗ này, mà tên tập dịch trẻ tuổi kia vẫn đang chờ y trở về.

Trái tim tiểu thiếu gia lập tức cảm thấy đau nhói.

Hai hàng lệ chảy xuống từ khóe mắt y.

Lúc vừa bị tập kích, thân thể suýt chút nữa đã bị xé rách, đau đớn như thế mà y chẳng hề khóc lấy một tiếng.

Bây giờ nghĩ đến tập dịch trẻ tuổi đang ở trong viện phủ chờ mình, tâm phòng bị trong chớp mắt đã biến mất.

—

Nhưng mà ngay lúc đó, hung thú vẫn luôn cắn y chạy như bay đột nhiên dừng lại.

Tiểu thiếu gia nghe thấy một giọng nói cực kỳ băng lãnh, ẩn chứa sự giận dữ.

“Chủ nhân của người không dạy người đừng nên tùy tiện mơ ước người canh giữ báu vật của kẻ khác sao?”

Chủ nhân của âm thanh này nghe rất quen thuộc, quen đến mức khiến tiểu thiếu gia phải sửng sốt trong chốc lát.

Y khó khăn mở mắt ra, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một thân ảnh màu đen, khí thế sắc bén như dao.

“Người nên trả lại hắc cho ta.” Giọng nói kia lại vang lên.

Một giây sau, tiểu thiếu gia thậm chí còn không thấy rõ người nọ ra tay như thế nào.

Một chương đã đẩy lùi được hung thú đang cắn y. Tiểu thiếu gia thoát khỏi miệng nó, rơi vào cái ôm lạnh như băng nhưng vô cùng vững chắc.

Tay của người nọ lướt qua vết thương đang không ngừng chảy máu của y thì ngừng lại.

Tiểu thiếu gia khôi phục một chút tỉnh táo, dùng hết sức để ngẩng đầu, muốn nhìn rõ khuôn mặt người nọ.

“Ta còn chưa biết tặng lễ vật gì cho người vào dịp sinh nhật thì mới tốt.”

“Cứ đưa trước một biển hoa vậy.”

Cái người đang ôm y lên tiếng.

Lúc này tiểu thiếu gia mới thấy, con hung thú kia đối với y mà nói vừa âm trầm vừa khủng bố, giờ khắc này như bị móc một sợi dây vô hình treo giữa không trung.

Sau đó bùng một phát, thân thể hung thú nổ tung.

Nhưng không hề bắn ra máu thịt nhớp nhúa.

Mà trong nháy mắt lại biến thành vô số cánh hoa màu hồng nhạt, bay ngợp trời.

Bên trong bí cảnh là buổi tối, dưới ánh trăng yếu ớt, một biển hoa màu hồng yên lặng rơi xuống.

Tựa như cảnh tượng thư sinh trẻ tuổi nhất kiến chung tình với người thương trong vở kịch.

Mà rốt cuộc tiểu thiếu gia cũng thấy rõ người đang ôm hân dưới biển hoa là ai.

Người nọ mặc một bộ trường sam màu đen, chỗ thể hiện khí phách đàn ông đang bộc lộ cực kì mạnh mẽ.

Rõ ràng đây là tạp dịch trẻ tuổi mà y vô cùng quen thuộc.

Trước khi ngắt đi, tiểu thiếu gia nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ ——

Ta biết ngay mà, người quả nhiên không phải là tên tạp dịch hiền lành gì cho cam!

Người chờ đấy, bổn đại gia tỉnh lại nhất định sẽ tính sổ với người!

Ma thần đại nhân, áo choàng có thể giúp ngài che được một chút đó

Tôi nhất định phải cho hân nhin đến đêm động phòng luôn.

8. Chương 8

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lúc tiểu thiếu gia tỉnh lại, bên ngoài bí cảnh đã bắt đầu mưa.

Y được đặt trong sơn động, đổi một bộ quần áo sạch sẽ mềm mại, bọc chăn kín thành tầm bảo bảo.

Miệng vết thương trên người y đã hoàn toàn khép lại, không lưu bất kì dấu vết nào, tựa như hung thú đáng sợ, tạp dịch trẻ tuổi chạy đến cứu y và biển hoa rợp trời màu hồng kia đều là giả.

Nhưng khi y tổn sức chín trâu hai hổ mà chui từ trong chắn ra, thở dài, tầm mắt liền rơi vào bóng lưng màu đen ngồi ngoài cửa động, cơ hồ không biết rằng y đã tỉnh.

Bên ngoài trời vẫn chưa tạnh, cửa sơn động đương nhiên sẽ nhỏ xuống màn mưa. Tạp dịch trẻ tuổi mà y nhìn không thấu ngồi ở đó, những hạt mưa rơi xuống nhiều như vậy lại đồng loạt tránh né, không dám làm ướt người hân.

Tiểu thiếu gia bọc chăn dịch lại gần, ngón út chọt chọt tạp dịch trẻ tuổi “Đừng giả vờ ngu nữa, quay lại đây.”

Ma thần đại nhân bất đắc dĩ xoay người.

Bốn mắt nhìn nhau, lần này bọn họ không còn là tiểu thiếu gia được cưng chiều và tên tạp dịch bình thường nữa. Lần đầu tiên Ma thần đại nhân không che giấu khí tức của mình, thoát nhìn trông rất mạnh mẽ, uy nghiêm. Tuy rằng vẫn là vẻ bề ngoài tuấn mỹ trẻ trung, nhưng đôi mắt màu vàng mờ ảo kia lại làm cho người khác không tự chủ được mà cảm thấy sợ hãi.

Tiểu thiếu gia nhìn khuôn mặt vừa xa lạ vừa quen thuộc này, có phần thất thần.

Y chẳng nhớ rõ cuộc y đã phát hiện ra tạp dịch trẻ tuổi ấy có chỗ không đúng từ bao giờ.

Gọi là tạp dịch trẻ tuổi kỳ thực cũng không phù hợp lắm, bởi vì người này đã ở nhà y 10 năm nhưng khuôn mặt lại chẳng hề thay đổi. Có lẽ ngoại trừ chính y ra, tất cả mọi người trong gia tộc đều không cảm thấy có gì đó sai sai.

Nói chính xác hơn thì chỉ có y là ngoại lệ, còn tất cả mọi người đều sẽ quên đi sự tồn tại của tạp dịch theo bản năng. Đôi lúc khi y phái người gọi tạp dịch trẻ tuổi tới, người lãnh nhiệm vụ cũng phải hoang mang mất một hồi lâu.

Tiểu thiếu gia dần dần phát hiện, tên tạp dịch này hình như chỉ đặc biệt chăm sóc một mình mình.

Y làm mất bóng cao su, chốc lát sau liền có một trái càn tinh xảo, càng đẹp dễ hơn lần từ cửa vào, lộc cà lộc cộc tới đứng bên tay y.

Y và đệ đệ, muội muội tức giận cãi nhau, trên bậc cửa sổ sẽ có điểm tâm mà y thích và tập tranh mới nhất.

Người trong gia tộc đều đi chơi tiết thanh minh, còn y bởi vì có thân phận cao quý nên chẳng thể ra ngoài. Nhưng không hiểu tại sao, ở dưới gối của y lại có đồ chơi làm bằng đường trong lễ hội và quả cầu thơm (*).

(*Quả cầu thơm:

Y góp nhặt tất cả những ôn nhu ấy từng ngày, dần dần kim lòng không nặng mà thích tên tạp dịch trẻ tuổi đó. Y biết mình không nên thích bất kì người nào cả bởi vì y là một thần tử nhất định phải bị hiến tế, chỉ có thể sống đến hai mươi tuổi, làm gì có tư cách nói chuyện tình cảm đây.

Đã thích thì sao không chế được, càng kiềm chế thì càng khó nhịn hơn.

Bây giờ tạp dịch trẻ tuổi kia lại cứu y, đem cảm xúc mà bản thân y luôn cố gắng hết sức để che giấu phơi bày dưới mí mắt hần.

Trái tim tiểu thiếu gia mềm nhũn, ngựa quen đường cũ mà nhào tới, chui vào trong lòng ngực của tạp dịch, điều chỉnh vị trí rồi thoải mái ngồi đó.

Thân thể Ma thần đại nhân chợt cứng lại, vô thức ôm lấy tiểu thiếu gia. Ban nãy hần luôn nghĩ, rốt cuộc có cần phải nói ra thân phận của mình hay không. Thật ra thì đối với hần, nếu muốn che giấu bản thân thì quá dễ dàng, khiến tiểu thiếu gia quên đi đoạn kí ức này cũng chẳng phải là điều gì khó khăn. Hần hoàn toàn có khả năng hộ tống tiểu thiếu gia trở về nhà rồi huyền hóa ra một bộ dạng khác, lặng yên không một

tiếng động biến mất trong cuộc sống của tiểu thiếu gia.

Nhưng hắn lại cảm thấy tiểu thiếu gia sẽ rất buồn, cho nên mới không đành lòng.

Nếu như bây giờ tiểu thiếu gia biết thân phận của hắn...

Tâm trạng Ma thần đại nhân vô cùng phức tạp. Hắn nghĩ quan hệ giữa mình và tiểu thiếu gia hiện tại vẫn không minh bạch, ngủ cũng đã không ít lần, nhưng đến lúc tiểu thiếu gia đến ma giới rồi trở thành đệ tử của hắn. Nếu như nói ra sự thật thì phải chăng hắn nên trực tiếp để người nọ đảm đương chức Ma hậu luôn...

Ma thần nhìn chằm chằm khuôn mặt trắng nõn, mịn màng của tiểu thiếu gia, cảm thấy đúng là không khó chấp nhận đến như vậy.

“Nếu như ta không hỏi ngươi là ai...”

Tiểu thiếu gia chạm vào mặt Ma thần. Thoạt nhìn trông y rất bình tĩnh nhưng giọng nói lại nho nhỏ, êm dịu tựa như gà con mới rời khỏi vỏ, khiến cho người khác không nhận được mà muốn ôm chầm lấy y.

“Nếu như ta không để ý đến chuyện ngươi là ai, cũng không hiểu kỳ thân phận của ngươi.”

“Thì ngươi có cùng ta quay về, trở thành một tạp dịch bình thường trong viện phủ của ta. Bồi ta... cho đến năm 20 tuổi hay không?”

9. Chương 9

Ma thần đại nhân ngậy ngấn cả người. Hắn không ngờ rằng tiểu thiếu gia sẽ nói với hắn câu này. Hắn nghe thấy sự thỏa hiệp trong từng câu chữ của tiểu thiếu gia, cũng cảm nhận được một chút đáng thương, dè dặt.

Ma thần trầm mặc trong chốc lát, kỳ thực điều này là biện pháp giải quyết tốt nhất. Hắn vẫn chưa hoàn toàn biết được chính xác tâm ý của mình, tiểu thiếu gia không truy cứu nữa vừa vặn cho hắn có cơ hội được nghỉ ngơi.

Hắn cúi đầu, tiểu thiếu gia đang nằm trên khuỷu tay của hắn, khuôn mặt trắng trẻo nhu hòa, đôi mắt đen ướt át tha thiết nhìn hắn, đôi môi trời sinh đã mang màu anh đào. Hắn thấy một tiểu thiếu gia như vậy, trong đầu đột nhiên có chút chua xót, thứ cảm xúc mà hắn chưa bao giờ lĩnh hội được.

“Ngươi cái gì cũng không hỏi như thế, vạn nhất ta là người xấu thì sao?” Ma thần nâng mông tiểu thiếu gia, nhắc y lên mà ôm chầm lấy, cụng trán với tiểu thiếu gia “Coi như ngươi không sợ thì chẳng nhẽ không vì người trong nhà của ngươi mà cân nhắc thử ư?”

Tiểu thiếu gia cười cười, có chút giảo hoạt giống như tiểu hồ ly đáng yêu.

“Ngươi nghĩ ta ngốc hử. Bản lĩnh của ngươi cao đến vậy, cho dù tất cả cao thủ trong gia tộc ta liên hợp lại cũng khó mà ngang hàng.” Giọng tiểu thiếu gia vô cùng hồ hởi “Nếu ngươi muốn ra tay thì căn bản không cần đóng giả một tên tạp dịch, chẳng ai có thể ngăn cản ngươi diệt toàn tộc ta được cả.”

“Người có thể ẩn náu nhiều năm cũng chỉ làm cái chức tạp dịch. Hoặc chính là người không phải người xấu, hoặc nhà ta có thứ gì đó khiến người phải kiêng kỵ.”

Tiểu thiếu gia nghiêng đầu nhìn hắn “Ta đoán là về trước.”

“Thông minh quá.” Ma thần hôn lên mí mắt tiểu thiếu gia.

“Vậy người sẽ trở về với ta sao?” Tiểu thiếu gia hỏi hắn, tận lực giấu kín khát vọng trong mắt mình “Ta sẽ không hỏi người, người cũng không phải, không phải theo ta quá lâu đâu.”

Ma thần nghĩ: *Mới vừa khen y thông minh xong, bây giờ nhìn lại có phần ngốc nghếch.*

Mà một tiểu thiếu gia thế này lại chỉ khiến cho Ma thần cảm thấy đáng yêu.

Hắn nhìn tiểu thiếu gia mềm nhũn nằm trong lòng ngực của hắn, không chắc chắn lắm mà suy nghĩ trong chốc lát, cuối cùng cũng đáp “Được, ta trở về với người.”

“Chờ ta suy nghĩ rõ ràng xong, có lẽ sẽ nói cho người biết bí mật của ta.”

Tiểu thiếu gia thở phào nhẹ nhõm. Ít nhất trong thời gian ngắn, tên tạp dịch trẻ tuổi này sẽ không rời khỏi y. Tiểu thiếu gia dựa vào ngực tạp dịch, vô thức cầm lấy ngón tay hắn.

Cũng không biết là ai đã động trước, chờ tiểu thiếu gia phục hồi tinh thần lại thì y đã bị tạp dịch đè ở trên vách đá mà hôn.

Tiểu thiếu gia vừa mới thay quần áo giờ lại bị lột sạch trải dưới đất. Da thịt toàn thân y đều vô cùng mềm mại, trắng như tuyết, ngón tay thô ráp của Ma thần lướt trên người y như thể đang vuốt ve một chú mèo con yêu kiều mẫn cảm, nhẹ nhàng dùng sức đã lưu lại những vết đỏ hồng. Tiểu thiếu gia kìm lòng không đành mà run lấy bầy, từ trong cổ họng phát ra âm thanh rên rỉ lẫn với tiếng khóc.

Đôi mắt y ướt át, bờ môi đỏ thắm, vươn chiếc lưỡi hồng nhạt liếm ngón tay của Ma thần, dáng vẻ quyến rũ đầy tự nhiên.

Y ngoan ngoãn tách hai chân mình ra ngồi trên người Ma thần. Mấy ngày nay hai người luôn ở với nhau nên đều rất quen thuộc với thân thể đối phương, lúc Ma thần tiến vào, tiểu thiếu gia chột ngựa cổ ra đằng sau, như một chú thiên nga sắp chết, vừa yếu đuối vừa mỹ lệ.

Trời vẫn chưa tạnh, những hạt mưa rơi từ cửa sơn động xuống tạo thành một tấm rèm châu. Bầu không khí bên ngoài vẫn khá lạnh xen lẫn chút hương hoa ẩm đậm, cũng không biết có phải là bắt nguồn từ bí cảnh hay không.

Nhưng trong sơn động lại rất nóng, nhiệt độ da thịt dính sát vào nhau, trên làn da tuyết trắng chảy xuống từng giọt mồ hôi, đôi môi đỏ thắm hơi hé, còn có một cặp mắt câu nhân ướt át đang đọng đầy nước.

Tiểu thiếu gia bị Ma thần nắm chặt eo, y cảm thấy bản thân sắp ngất xỉu nhưng lại rất thích nhìn thấy tạp dịch luôn trầm mặc ít nói lộ ra con người đỏ ngầu, tràn đầy khát vọng chiếm hữu.

Thích đến đau lòng.

Y nhọc nhằn giang tay ôm lấy cổ Ma thần, giống chim non mà dựa sát lên người hắc, khuôn mặt ửng hồng vì tràn ngập tình dục.

“Ta thật sự rất thích người.” Y hoang mang líu ríu lên tiếng, e rằng ngay cả bản thân y cũng không chú ý tới mình vừa nói cái gì.

Ma thần dễ dàng siết chặt eo tiểu thiếu gia, cắn lên đôi môi y.

Hắc đáp.

Nhưng tiểu thiếu gia nghe không hiểu. Đây là thứ ngôn ngữ mà y chưa từng được biết.

Ma thần vừa nói bằng ma ngữ cổ xưa được sáng tạo ra trong thời kì chiến tranh.

Bất quá câu nói ấy cũng chẳng mang ý giết chóc.

Mà là tận trung.

“Ta thuộc về người.”

10. Chương 10

Ma thần mang tiểu thiếu gia về thẳng chủ trạch.

Khi bọn họ rời khỏi bí cảnh kia, tiểu thiếu gia bị Ma thần ôm vào trong ngực, bên dưới nón lá rộng vành là thân thể lồ lộ, hai má ửng hồng. Y mơ mơ màng màng mà nhìn tên tạp dịch giờ tay lên với tư thế của bề trên, bất quả chỉ tùy ý vung vãi vài cái trên không trung mà ló vào bí cảnh liền đóng lại.

“Trong đây rất thú vị” Ma thần bình tĩnh nói “Nếu người thích thì sau này ta có thể dẫn người đến.”

“Cái thứ tập kích người không đáng để bận tâm.” Ma thần suy nghĩ một chút, với địa vị của hắn, căn bản sẽ không nhớ được tên họ của loài người tâm thường nào “Dù sao cũng đều chết sạch rồi. Phỏng chừng là kẻ thù của gia đình người, bỏ vốn lớn muốn bắt người đi.”

Về phần có ý định bắt một thần tử thiên phú dị bẩm nhưng hết lần này tới lần khác không được bởi dường để làm gì thì Ma thần chưa nói, tiểu thiếu gia cũng không hỏi.

Nhưng chỉ có mình Ma thần biết, những người kia vốn sẽ được chết một cách thống khoái nhất, thế nhưng một ít ý nghĩ đen tối dơ bẩn bị hắn phát hiện ra khiến hắn không cao hứng lắm, liền để những người kia chết từ từ một chút.

Ma thần mang tiểu thiếu gia về chủ trạch với tốc độ rất nhanh. Y còn chưa cảm nhận được gì đã nhìn thấy tường bao nhà mình. Ma thần đưa hắn tới bên trong cái viện phụ kia.

Đại trạch to lớn như vậy mà trên sân không có một bóng người, hiện tại đang là buổi chiều, ánh mắt trời nóng hôi hổi có phần hơi ngột ngạt.

Tiểu thiếu gia được đặt trên chiếc giường mềm mại, cởi nón lá rộng vành xuống để lộ da thịt trắng mịn và những vết hồng ửng ấm áp đầy người. Ma thần liền biến về bộ dạng của tạp dịch trẻ tuổi, khuôn mặt trong phút chốc đã trở nên ôn hòa, lãnh đạm đi rất nhiều, mặc trên người một bộ y phục màu xám.

Không biết hắn lấy từ đâu ra một chiếc khăn lông ướt, lau qua người cho tiểu thiếu gia, thoát nhìn rất quy củ, tựa như thực sự là một người đầy tớ đang hầu hạ chủ nhân.

Tiểu thiếu gia nằm đó, để mặc cho khăn lông ấm áp lướt qua cơ thể mình, khoe miệng và đuôi lông mày nhuốm đầy ý cười.

Trong lòng y nghĩ người còn giả vờ chi nữa. Ban nãy y bị hung thú cắn bị thương rất nghiêm trọng, ngài đây chỉ mất một giây đã chữa trị xong. Bất quá bây giờ trên người y có mỗi mấy điểm hồng ửng, thế mà còn nhất định phải cẩn thận lau chùi toàn thân.

Nhưng cái gì y cũng chưa nói, thản nhiên nằm trên giường, trên người không có mảnh áo che thân, chỉ có mái tóc dài màu đen xõa xuống, ánh mắt mềm mại nhìn người, không thành thật mà nhẹ nhàng cọ cọ chân tạp dịch.

“Chốc nữa đi ra ngoài, người trong nhà có lẽ sẽ bị dọa mất” Tiểu thiếu gia giả vờ ngây thơ hỏi “Người nói xem ta phải bịa chuyện thế nào thì bọn họ mới có thể tin chắc rằng ta tự mình trốn thoát hả.”

Ma thần giúp y lau đầu ngón tay trắng nõn, mềm mại như đậu hũ.

“Không cần.” Khoe miệng Ma thần khẽ nhếch “Bọn họ sẽ cảm thấy người không hề bị bắt đi, lúc kẻ thù tập kích biệt trang tuy rằng tổn thất nhân thủ nhưng toàn quân bên kia đã được diệt sạch.”

“Bây giờ các người đều đang yên lành về nhà. Chẳng có chuyện gì cả tiểu thiếu gia của ta ạ.”

Tiểu thiếu gia ngoan ngoãn giơ tay để hấn mặc y phục cho mình. Y nhìn thấy khuôn mặt trẻ trung sáng sủa của tạp dịch, lãnh đạm bình tĩnh nói không được.

Bàn chân trắng nõn của tiểu thiếu gia lướt trên đùi tạp dịch, y nở nụ cười “Người có bản lĩnh như vậy mà vẫn chịu hầu hạ ta, có phải ta nên cảm động rơi nước mắt không?”

Ma thần liếc nhìn y “Người mới có bản lĩnh, lợi hại hơn ta rất nhiều.”

Đúng thế, năm đó tiểu thiếu gia còn là một hài nhi đã trói chặt Ma thần bằng khế ước, quả là người giỏi nhất trên đời này.

Khi ấy Ma thần vô cùng căm hận cái miệng tiện của mình, trả lời ừ ừ ừ, của người thôi đã tự đào hố chôn thân rồi.

Mà bây giờ hấn cúi đầu hôn lên đôi môi xinh đẹp như nụ hoa của tiểu thiếu gia.

“Về sau người còn lợi hại hơn, vĩnh viễn đè đầu ta.”

Ps

Tôi bấm đầu ngón tay tính toán chút, có lẽ không thể hoàn ở chương 15 được...Cái người này sao lại tự vả mặt mình như thế chứ.

Tức giận, lần sau không nói nữa.

11. Chương 11

Sau khi tiểu thiếu gia trở về nhà thì vẫn trời yên biển lặng, biểu thiếu gia cũng bị thương lúc ở biệt trang, bây giờ đang lưu lại nhà y để dưỡng bệnh.

Mặc dù biểu thiếu gia là một hoa hoa công tử nhưng cũng không phải là không đáng tin cậy. Trong trận chiến ở biệt trang ấy vì muốn bảo vệ biểu đệ quý giá của mình mà bị trọng thương, suýt nữa thì mất mạng.

Tiểu thiếu gia lôi kéo tay Ma thần cùng đi thăm hấn, bất động thanh sắc lấy chân đạp Ma thần đại nhân một cước. Ma thần đại nhân liếc mắt nhìn người đang chẳng thể cử động nằm trên giường nhưng vẫn không quên thông đồng với thị nữ tỷ tỷ xinh đẹp, bắt đắc dĩ chữa trị cho hấn một chút.

“Không chết được.” Ma thần ỷ vào việc biểu thiếu gia vừa được trị thương nên đã hôn mê không nghe thấy, bèn thì thầm với tiểu thiếu gia “Dù sao để cứu bảo bối này, nhà các người đã dùng đến cả dược liệu ở tận đáy hòm. Nếu như ta không ra tay thì sớm muộn gì hắc cũng sẽ khởi thôi.”

Tiểu thiếu gia cười híp mắt lau đi mồ hôi lạnh trên trán biểu thiếu gia, mắt thấy khuôn mặt Ma thần càng ngày càng đen xì, trong đầu lại hi hi ha ha nở nụ cười.

“Hắc cứu người, người cứ chạy tới chăm sóc như vậy thế còn ta thì sao?” Ma thần phùng mang trợn mắt.

“Ta cũng đã lấy thân báo đáp rồi mà vẫn chưa đủ ư.” Tiểu thiếu gia buột miệng đáp.

Nhưng vừa dứt lời, cả hai đều ngây ngẩn cả người.

Tiểu thiếu gia ngủ với hắc nhiều lần như vậy, chưa bao giờ đề cập tới chuyện sau này, càng không nhắc gì tới việc thành thân. Y phát hiện ra mình đã lỡ lời, cắn môi một cái, không chú ý mà bấu chặt vào tay biểu thiếu gia, đau đến mức biểu thiếu gia trong mơ cũng mang theo biểu tình dữ tợn.

Ma thần cũng sững sốt, nhìn chằm chằm sườn mặt đang lảng tránh của tiểu thiếu gia, tâm tư lại có chút lung lay. Bên trong tòa cung điện hắc đang ở vẫn còn thiếu một Ma hậu...

Tuy nói Ma hậu đều được chọn ở ma giới, nhưng quy định có cấm hắc tìm người tại nhân giới đâu.

Ma thần ngấm ngứa gò má mềm mại, phúng phính của tiểu thiếu gia. Gần đây vào ban đêm hắc thường xuyên vọt vào cửa sổ phòng tiểu thiếu gia, tới nhân gian chẳng học được thứ gì khác nhưng cái chuyện vụng trộm thì lại vô cùng thông thạo.

“Buổi tối hình như có lễ hội và vũ yến, người có muốn đi xem không?” Ma thần hỏi.

Hắc duỗi tay, móc vào ngón tay tiểu thiếu gia.

Tiểu thiếu gia quay đầu nhìn hắc một cái, thầm nghĩ tên đầu gỗ này đang mời mình hẹn hò dưới trăng ư, xem ra cũng không mất công đọc thoả bản chút nào.

“Được.” Tiểu thiếu gia đáp ứng, thuận tiện đến gần hôn Ma thần một cái.

Biểu thiếu gia bị lãng quên nằm ở trên giường, người vẫn không tỉnh nhưng ở trong mơ cũng cảm thấy vô cùng chua xót, tựa hồ như bị ép vậy xem người khác ân ân ái ái, khổ sở không thể nói thành lời.

—

Tối ban đêm, cửa sổ phòng tiểu thiếu gia được mở ra, một tiểu công tử da trắng, dung mạo xinh đẹp giẫm lên bậc cửa nhảy xuống vách tường chờ người trong lòng.

Giống hết khúc nhạc dạo khi bỏ trốn.

Ma thần đón được tiểu mỹ nhân mà hần yêu mến, ôm vào trong ngực, thần không biết quỷ không hay mang tiểu thiếu gia bay ra khỏi tường viện, đi trên con đường náo nhiệt nhất trong thành.

Hôm nay là bách hoa vũ yến, đèn đuốc được đốt treo đầy đường.

Tuy nói là bách hoa vũ yến nhưng thật ra là do hoa lâu có tiếng trong thành tổ chức, các hoa nương so tài với nhau bằng điệu múa, người đứng đầu sẽ trở thành hoa khôi.

Năm ngoái A Lan chính là người chiến thắng, năm nay nàng ngồi ở trên lầu ngắm hạt dưa. Cũng không biết vị ân khách nào vô cùng hào phóng đã ra tay chuộc thân cho nàng, đưa nàng đi thì không nói lại còn cho nàng sống rất tự do, để nàng ở trên lầu cao làm giám khảo.

Tiểu thiếu gia cao hứng đi tới ngồi cạnh A Lan, Ma thần đại nhân hết cách bèn theo y.

A Lan nháy mắt với tiểu thiếu gia “Hắn chính là người mà đệ muốn à? Lúc ngủ cảm giác thế nào?”

Tiểu thiếu gia cười hì hì ngắm hạt dưa cùng nàng: “(. .) rất thoải mái.”

Ma thần làm bộ như bản thân không nghe thấy cái gì hết.

“Ta cảm thấy những vũ nương này không đẹp bằng tỷ.” Tiểu thiếu gia ngó xuống dưới, bắt bẻ.

“Đương nhiên.” A Lan ưỡn khuôn ngực đầy đặn của mình lên “Ta là lão nương đệ nhất thiên hạ mà.”

“Đến cùng là ai đã chuộc thân cho tỷ vậy? Có thể nói ra không? Nếu không thể thì thôi.” Tiểu thiếu gia cũng có chút tò mò, kỳ thực lúc trước y đã từng cân nhắc lấy tiền riêng của bản thân ra chuộc thân cho A Lan, dù sao đối với y mà nói thì tiền bạc cũng chẳng có ích lợi gì cả. Kết quả lại bị người khác giành trước một bước.

A Lan tiếp tục ngắm hạt dưa “Đúng là không thể nói. Thế nhưng...hiện tại ta sống rất tốt.”

“Người kia không thể thú ta.”

Nàng nhìn tiểu thiếu gia, nụ cười có chút buồn bã “Đừng nói là làm thê, ngay cả làm thiếp cũng chẳng

được.”

Tiểu thiếu gia ngậy người: “Vây, vây tỷ ở bên hần làm gì, đi với ta không hơn sao? Hôn giả tự do, còn có bảo hiểm hưu trí”

“Người kia đã có gia thất à?” Tiểu thiếu gia hơi bận tâm.

A Lan phì cười.

“Không, nhưng sớm muộn gì cũng sẽ có.”

“Quản nhiều như vậy làm chi, được chẳng hay chớ, nhất hưởng tham hoan thế cũng đáng.”

Vũ yển bên dưới đã đến hồi náo nhiệt nhất, y phục của hoa nương như trăm hoa đua nở, đèn đuốc trùng trùng điệp điệp, tựa hồ suốt đêm sẽ không tắt.

Ánh đèn làm nổi bật lên khuôn mặt của A Lan, đẹp đến không thực.

“Đúng thế.” Tiểu thiếu gia nhìn phía dưới đến xuất thần, lẩm bẩm nói: “Nhất hưởng tham hoan, đầu cần quan tâm đến chuyện sau này.”

12. Chương 12

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tiểu thiếu gia không theo dõi kết quả cuối cùng của vũ yển, dù sao cũng chẳng có ai nhìn đẹp như A Lan nằm đó nên y liền mất hết hứng thú.

Nhưng lúc định đi, A Lan lại giật giật tay áo y, lén lén lút lút dúm cho một bọc đồ, nháy mắt ra hiệu rồi thì thầm mấy câu với tiểu thiếu gia.

Khuôn mặt bé nhỏ của tiểu thiếu gia đỏ bừng, đem thứ đồ kia nhét vào trong túi càn khôn, lúc này mới nắm tay Ma thần rời khỏi đó.

“Nếu, nếu tỷ không hạnh phúc...” Trước khi chia tay, tiểu thiếu gia nhìn A Lan, nghiêm túc hứa hẹn “Tỷ cầm lệnh bài của ta thì sẽ luôn có người che chở tỷ.”

Dù cho khi đó y đã không còn trên đời này nữa.

A Lan ngăn người.

Sau đó nàng lập tức nở nụ cười: “Được”

Tuy nàng biết mình sẽ không dùng đến. Nhưng quân tử trọng lời hứa, có được một câu này của tiểu thiếu gia, nàng vô cùng cao hứng.

Bởi vì hôm nay là vũ yến, đường phố phụ cận cũng náo nhiệt không ngừng. Những sạp hàng nhỏ và mấy người bán hàng rong chen chúc hai bên đường đi, đèn đuốc sáng choang, cảnh tượng sôi nổi như ban ngày.

Rất nhiều thực nữ khuê các cũng lặng lẽ theo người nhà đi tản bộ, mang mạng che mặt, chỉ để lộ đôi mắt long lanh ánh nước, tò mò nhìn hội hoa đăng và son phấn xung quanh, cầm một bát trái cây ngâm đường, nhấm nháp từng chút một.

Ma thần cũng mua cho tiểu thiếu gia một cây trầm gỗ chạm khắc hình con hồ ly đang tự cắn đuôi của mình, chưa nói đến việc có tinh xảo hay không, chỉ là nó có mấy phần hoang dã.

Tiểu thiếu gia ở một bên trầm nghĩ: Mắt người nhìn thấy chỗ nào trên cây trầm này đẹp vậy? Một bên lại ngoan ngoãn để Ma thần cài lên cho mình, trên mái tóc đen nhánh như thác nước lộ ra một con tiểu hồ ly đang tự cắn đuôi. Ma thần nhìn nhìn một chút, cảm thấy cực kì hợp.

Bước ngang qua một sạp hàng bán tô lạc (*), tiểu thiếu gia bèn chơi xấu nói mình đi không nổi nữa rồi ngồi xuống gọi hai bát. Người bán tô lạc chính là một lão nhân gia vô cùng hiền lành, vừa nhìn thấy tiểu thiếu gia đã tưởng nhầm y là nữ nhi nhà ai, dứt khoát khen y xinh đẹp. Lúc phát hiện mình vừa hiểu nhầm thì cười cười.

(*Tô lạc: món ăn được chế biến từ sữa. Tương tự với sữa chua)

“Đều do tiểu công tử quá ưa nhìn, ta chưa từng thấy nam hài nào có dung mạo mỹ lệ như ngài đây đâu.”

Khuôn mặt tiểu thiếu gia đỏ bừng bừng, trốn sau cái bát. Ma thần gật đầu, cảm thấy lời ông lão nói rất đúng, bấn vào giỏ đựng tiền của ông một viên trân châu nhỏ để bày tỏ chí lớn gặp nhau.

Tiểu thiếu gia vốn dĩ muốn vừa ăn vừa trò chuyện với Ma thần nhưng đột nhiên lại bắt gặp một bóng người trông rất giống A Lan ở trong đám đông.

Y rướn cổ, thấy đúng là A Lan thật. Nàng cũng đang mang mạng che mặt, trên đầu không hề được cài ngọc bích, một thân diễm sắc đã được thu liễm đi rất nhiều.

Y vừa định gọi A Lan lại đây cùng ăn thì chợt nhận ra bên cạnh nàng còn có một thanh niên anh tuấn cao ngất, mặc một bộ y phục đen tuyền, khuôn mặt tuy vô cùng thanh tú nhưng thoạt nhìn trông rất khó đối phó.

Tiểu thiếu gia nhất thời nổi tính hóng chuyện, ngồi tại chỗ đá Ma thần một cái “Người xem, liệu đây có phải vị đã chuộc thân cho A Lan không nhỉ?”

Ma thần vội vã liếc mắt một cái, sau đó liền nhếch khóe miệng.

“Người bên cạnh nàng là nữ nhân.”

“Người nói vậy cái gì...” Tiểu thiếu gia không tin, nhưng mà khi y quay lại nhìn thêm lần nữa cũng đúng lúc A Lan và thanh niên kia đi đến dưới đèn. Tiểu thiếu gia lập tức thấy rõ khuôn mặt “nam nhân” ấy.

Còn là một gương mặt cực kì quen thuộc.

“Trời đất! Đây không phải, không phải là tam công chúa điện hạ sao?” Tiểu thiếu gia sợ ngây cả người.

“A Lan siêu thật, vừa ra tay đã bắt trúng người của hoàng tộc.” Tiểu thiếu gia lẩm bẩm nói.

Chẳng trách A Lan bảo rằng người này không thể thú nàng, đừng nói là làm thê ngay cả làm thiếp cũng không được.

Ma thần ở bên cạnh hừ một tiếng, nghĩ thầm hoàng tộc thì sao. Người vừa ra tay đã câu được người đứng đầu Ma giới là ta đây mà có ai nói gì đâu?

Tiểu thiếu gia cực kì lo lắng. Nếu đối tượng thuộc hoàng tộc thì y chưa chắc đã có thể bảo vệ được A Lan. Huống hồ ông trời vốn bạc tình.

Trước mắt, tam công chúa rất dụng tâm với A Lan, nhưng y đã từng nghe nói... Tam công chúa có lẽ sẽ liên hôn với trưởng tử nhà đại tướng quân mà?

Tiểu thiếu gia bỗng dưng mất hết khẩu vị, đột nhiên phá vỡ bí mật này nên y chẳng hề cao hứng một chút nào.

Chỉ cảm thấy thế gian bách thái, người người như bèo dạt mây trôi, bất kể là phiêu bạt như A Lan hay cao quý như hoàng tộc cũng vẫn thân bất do kỷ.

Y đang nghĩ ngợi thì trên đầu chợt bị một bàn tay to lớn ấm áp xoa nhẹ.

“Đừng lo, chỉ cần là chuyện mà người muốn thì ta đều có thể giúp người đạt được.” Ma thần sờ đầu tiểu thiếu gia “Tuy rằng mọi việc ở nhân gian đều đã được định sẵn nhưng nếu thay đổi vận mệnh của một hai người thì vẫn rất dễ dàng.”

13. Chương 13

Khi trở về nhà, bọc đồ mà A Lan đưa cho tiểu thiếu gia liền được dùng tới.

Bên trong là bộ váy đỏ của vũ nương, trang sức màu vàng kêu leng keng được đeo trên cổ tay và mắt cá chân. Tấm lụa mỏng màu đỏ dán lên da thịt trắng bóc có thể thấy được vòng eo nhỏ gầy, rời mắt xuống bên dưới là bắp đùi nõn nà, chiếc lace chân đang leng keng kêu vang.

Bọc đồ còn có một thứ giống cây kẹo hồ lô nhưng màu bạc, ở đuôi có gắn một chuỗi hạt, rung rung.

Tiểu thiếu gia cắn môi liếc mắt nhìn Ma thần, khóe mắt lẩn đuôi lông mày đều ửng hồng. Rõ ràng mặt đã nóng đến sắp bốc cháy nhưng tay vẫn run rẩy, cầm món đồ đó nhét vào phía sau.

Thịt mềm ấm áp bao lấy vật lạnh như băng. Tiểu thiếu gia hừ một tiếng, âm thanh mềm mại, đôi mắt phủ đầy sương mù mờ lung ngập nước nhưng eo lại nhũn cả ra, lắc qua lắc lại, hai hạt châu tròn trắng như tuyết lại lọt thêm vào bên trong.

Hai mắt Ma thần đỏ rực, nghĩ thầm: Hoa nương kia tên là gì ấy nhỉ, A Lan đúng không. Phần ân tình này Ma thần hẳn đây sẽ nhớ thật kỹ...Chắc chắn phải trả lại cho nàng.

“Người mau... mau lại đây.” Tiểu thiếu gia không ngồi dậy được, vô cùng đáng thương quỳ gối bên mép giường. Dưới ánh trăng sáng, y mặc một thân lụa mỏng màu đỏ, làn da trơn láng mịn màng, so với Ma nữ quyến rũ nhất Ma giới cũng còn dọ người gấp bội.

Ma thần đi tới, ôm tiểu thiếu gia vào trong ngực đặt lên đùi mình. Vật màu bạc kia lập tức chui sâu hơn,

tiểu thiếu gia hoàn toàn mềm nhũn, chỉ có thể dựa vào lòng Ma thần thở dốc.

Bọn họ hôn nhau dưới ánh trăng, lắc chân vẫn luôn kêu leng keng, lụa mỏng đỏ tươi đáng giá ngàn vàng lại nhẹ nhàng vỡ thành rặng mây màu đỏ, rơi đầy đất.

Một lát sau, vật màu bạc dư thừa nọ cũng lặn lốc lốc xuống dưới, còn dính chút chất lỏng trong suốt ám muội và một ít cao bồi trơn tỏa ra hương hoa hồng. Hạt châu nhỏ nhắn lung lay mấy lần trên sàn, nhưng rất nhanh đã bị âm thanh cọt két của ván giường lấn át.

Nếu có người nào đi ngang qua vào giờ khắc này thì sẽ thấy cửa sổ đang được mở hé, bên trong phát ra tiếng khóc nỉ non không ngừng của thiếu niên ngây ngô non mềm, xen lẫn chút vui thích. Một âm thanh trầm thấp khác đang dỗ dành y, rồi lát sau đã nhin không nổi mà bất nạt y nhiều hơn.

Dưới ánh trăng đêm nay, tiểu thiếu gia mệt mỏi ngủ thiếp đi, Ma thần khẽ hôn lên khuôn mặt của bảo bối nhỏ.

Hôm sau tỉnh lại, tiểu thiếu gia liền phát hiện bên gối có đặt một tờ giấy, Ma thần nói hẳn có việc phải đi một chuyến, rất nhanh sẽ trở về.

Tiểu thiếu gia híp mắt, thầm mắng tên khốn kiếp ăn xong bỏ chạy.

Nhưng y chợt cảm thấy trên tay có thứ gì đó rất nặng. Hóa ra là một chiếc nhẫn bằng ngọc, to và thô ráp, thoát nhìn trông rất dất. Nếu so sánh thì thấy ngón tay y khi đeo nó đặc biệt nhỏ nhắn còn nhẫn thì to một cách khác thường.

Thấm mỹ kiểu gì thế này.....

Trong lòng tiểu thiếu gia vô cùng chán ghét, kết quả là vẫn nghiêng đầu tìm một sợi dây, đeo nhẫn vào cổ.

Lúc ăn bữa trưa, có một thị nữ đến thỉnh tiểu thiếu gia đi qua, nói rằng gia chủ có chuyện cần tìm.

Tiểu thiếu gia nghĩ mãi mà không biết đã xảy ra việc gì. Y chỉ giống như linh vật ở nhà chính, chuyện đứng đắn thì chẳng có, chỉ cần đem mình nuôi trắng trẻo mập mạp, trở thành một tế phẩm hợp lệ là được rồi.

Thế mà khi vừa tiến vào trong đại sảnh, y mới phát hiện gia chủ và các trưởng lão đều ở đây, dùng ánh mắt đầy thâm trầm mà nhìn y, không nói rõ được là đang mừng hay lo.

“Làm sao? Đã xảy ra chuyện gì vậy ạ?” Tim tiểu thiếu gia đột nhiên đập thành thịch.

Gia chủ lẫn trưởng lão liếc mắt nhìn nhau, chẳng biết phải mở miệng thế nào.

“Ma giới xưa nay chưa từng liên lạc với chúng ta, ấy vậy mà lần này lại truyền đến tin tức, nói không muốn con làm tể phẩm.”

Tiểu thiếu gia sững sờ, còn chưa kịp cao hứng thì thấy trưởng lão mặt mày ủ dột, trong lòng liền cảm thấy vô cùng căng thẳng.

“Bọn họ đề ra điều kiện khác sao?” Tiểu thiếu gia hỏi.

Trưởng lão thở dài.

“Không muốn con trở thành tể phẩm nhưng bọn họ lại bảo rằng Ma thần đại nhân đang thiếu một Ma hậu...Dự định hai tháng sau sẽ tới thú con.”

=====

Tui thề là tui không hề biết edit H và truyện cổ đại T T Nên thấy có gì không đúng các cô nhất định phải nói tui biết đó.

Mần nốt 7 chương của bộ này và 5 chương PN bộ Hoàng hôn đứng tựa khóm trúc dài tui sẽ tập trung mần hai bộ khoái xuyên đang dở trong nhà (đặc biệt là bộ Thái Sơn vì bộ Yêu tinh kia tui xem raw nó bị lẫn lộn với thiếu các chương nhiều quá nên chưa biết làm sao đây huhu). Có đào thêm hố mới hay không thì tui phải xem đã vì gu truyện của tui hơi kì lạ =)) Tiện đây có ai biết bộ niên hạ nào mà công sửa gâu gâu không thì giới thiệu tui với, chưa có nhà nào làm hoặc có người làm hoặc đã làm nhưng drop thì ới để tui xem nhé:3

14. Chương 14

Tiểu thiếu gia ngơ ngác ngồi ở bên cửa sổ.

Mùa xuân đã qua, bầu không khí đầu hạ mang theo làn hơi nóng nực, ngoài cửa sổ là hàng cây cao chọc trời như rừng mây màu xanh lục, che lấp ánh nắng.

Tiểu thiếu gia vuốt ve chiếc nhẫn ngọc thô khắc trên tay. Nó đã nằm trong tay y nửa ngày, lúc đó y vừa thấy nó trông rất khó coi vừa cảm nhận được ấm áp và sự vui mừng thầm kín.

Bây giờ mới chưa hết một ngày mà trái tim y đã nguội lạnh.

Y lại nghĩ tới vẻ mặt đầy khổ sở của trưởng lão, nói cho y biết: “Nhà họ Bạch chúng ta mặc dù là một gia tộc hiển hách ở nhân gian, còn có thể tranh giành thế lực với hoàng tộc, nhưng đây lại là Ma thần đại nhân...Chúng ta sao dám làm trái ý ngài được.”

“Đừng nói là con, nếu Ma thần đại nhân mở miệng thì ngay cả đương kim Thái tử cũng phải, cũng phải đưa đi.”

Gia chủ ngồi ở bên cạnh khe khẽ thở dài, kêu nhũ danh của y.

“A Phù, con đi làm Ma hậu dù sao cũng vẫn hơn, vẫn hơn trở thành tể phẩm mà.”

Tiểu thiếu gia nằm nhoài trên cửa sổ, ánh sáng rải rác rơi xuống, y mở lòng bàn tay ra giống như đang cầm một cây kẹo phát sáng, nóng rẫy.

Tap dịch trẻ tuổi kia đi đâu vậy? Tiểu thiếu gia nghĩ ngẩn ngơ.

Qua một hồi lâu, xuyên qua cành lá rậm rạp sum suê truyền ra một âm thanh nức nở, ghen ngào.

—

Mà Ma thần đại nhân lại đang vui vẻ thảo luận chuyện hôn lễ với tổng quản.

“Ta muốn tu sửa cung điện này lần nữa, chẳng phải chúng ta đã đoạt được không ít thứ hay ho từ thiên giới sao, người cứ xem rồi làm.” Ma thần nỗ lực giữ vững sự nghiêm túc nhưng khóe miệng vẫn lộ ra chút ý cười “Hắn thích ăn điểm tâm, tìm ở nhân gian mấy đầu bếp có trù nghệ tốt tới. Còn có, da của hắn vừa mềm vừa nộn, người đem mấy thứ đồ của đám tiên nữ trên thiên giới đến, đừng để hắn nằm bị cộm.”

Tổng quản ma giới bẽ gãy một cái bút lông, sau đó ngẩng đầu lên nở một nụ cười vô cùng chuyên nghiệp: “Ngài cứ tiếp tục.”

“Thông đạo giữa Ma giới và Nhân gian cũng phải trùng tu lại để thuận tiện cho hắn về nhà thăm người thân. Đúng rồi phải phát cả thiệp mời cho thiên đế nữa, cái lão lưu manh độc thân đó...”

Ma thần đại nhân thao thao bất tuyệt, nói còn nhiều hơn so với một năm trước kia.

Tổng quản ma giới vừa tận lực ghi chép, vừa hướng ánh mắt đầy khát vọng về thân cây ngoài cửa sổ.

Cây này cao như vậy, rất thích hợp để treo cổ...

—

Giao phó xong xuôi tất cả mọi chuyện, Ma thần đại nhân tiếp tục ném sự vụ đang chờ xử lý sang một bên, ra roi thúc ngựa chạy về nhân gian.

Tổng quản ma giới lòng như tro tàn, người còn chưa vào cửa đã hại nước hại dân như vậy, chờ đến lúc thật sự thành hôn thì quân vương bắt tảo triều (*), Ma giới không sớm thì muộn cũng sẽ diệt vong.

*(*Quân vương bắt tảo triều: ý nói vua không còn thực quyền)*

Nhưng mà Ma thần không ngờ được, hắn vừa về tới viện phủ của tiểu thiếu gia đã thấy bên cạnh y được đặt ba bọc đồ vô cùng chỉnh tề, bản thân ngồi đung đưa chân ở mép giường, vừa nhìn thấy hắn thì hai mắt đã sáng lên.

Ma thần muốn biết chuyện gì đang xảy ra lắm đây.

Tiểu thiếu gia nhào lên người hắn, nước mắt lưng tròng.

“Người dẫn ta chạy trốn đi!”

Ma thần trầm mặc hai giây: “Người chờ đã, trốn cái gì cơ...?” Ta muốn thú người, chạy cái gì mà chạy?

Nhưng hắn còn chưa kịp nói xong, tiểu thiếu gia đã òa khóc.

“Huhuhu tên Ma thần kia cứ nhiên không biết xấu hổ mà muốn thành hôn với ta, đúng là trâu già gặm cỏ non! Ta còn nghe nói hắn vừa xấu vừa mập lại vừa già, hung ác đến độ một ngày ít nhất phải ăn ba hung thú, còn lười tắm nữa!”

“.....”

Ma thần tuyệt vọng nghĩ: ta có tám, thật sự đấy.

Ta không xấu cũng chẳng mập, càng không khoái ăn ma thú.

15. Chương 15

“Rất cuộc là người có chịu đưa ta đi không?” Cả người tiểu thiếu gia đều đu lên người Ma thần, khóc đỏ cả mặt. Cái mũi nhỏ khê nhếch, thoát nhìn đặc biệt đáng thương.

“Ta không muốn gả cho tên Ma thần vừa già vừa xấu kia đâu.” Tiểu thiếu gia tội nghiệp nhìn hắn “Nếu, nếu người chê ta phiền phức thì cũng có thể mang ta ra ngoài rồi mặc kệ ta...”

Ma thần quả thực là vừa tức vừa buồn cười, nhưng cúi đầu nhìn tiểu thiếu gia co thành một cục nho nhỏ rúc vào trong ngực mình, cả người run lấy bầy như cún con thì lại cảm thấy y đáng yêu không chịu được, một chút tà niệm trong lòng lại đang rục rịch trào ra.

Hắn ôm tiểu thiếu gia đặt lên đùi mình, hỏi: “Người muốn chạy đi đâu? Tuy rằng trời đất bao la nhưng người tính đi chỗ nào hả?”

“Ta muốn tới rất nhiều nơi” Tiểu thiếu gia tóm lấy y phục của Ma thần, âm thanh xen lẫn chút ghen ngạo: “Từ khi ta sinh ra đã không thể rời khỏi nhà, chỗ xa nhất từng đi cũng chỉ là phần mộ tổ tiên.”

“Ta muốn thấy núi tuyết phía Bắc, xem mỹ nhân trong thành Hoa Nguyệt múa điệu Nghinh Phong, ngắm đèn ở Thông Thiên lâu thâu đêm suốt sáng không ngừng...”

“Cái gì ta cũng đều chưa từng thử.” Những giọt nước mắt ấm áp của tiểu thiếu gia liền chảy xuống, đôi mắt đỏ như thỏ nhỏ, lấp lánh ánh nước: “Nếu như ta gả cho Ma thần rồi thì chẳng thể thấy được bất kì điều gì nữa.”

Ma thần dùng mu bàn tay lau sạch nước mắt của tiểu thiếu gia, cảm thấy tiểu thê tử nhà mình vừa đáng thương lại đáng yêu. Hắn nhớ tới một quyển thoại bản ở nhân gian mà hắn đã từng đọc, dường như chuyện bỏ trốn này cũng gợi lên cảm giác tình thú. Cặp phu thê mới thành hôn nắm tay nhau đi du sơn ngoạn thủy, mặc dù chẳng có chuyện gì thể nhưng theo tình lý trốn chạy nơi chân trời góc biệt có lẽ sẽ rất kích thích đúng không?

Ma thần trộm nghĩ: thôi coi như diễn tập trước khi thành hôn, hưởng tuần trăng mật sớm vậy.

“Ta dẫn người bỏ trốn thì người sẽ rất cao hứng nhỉ?” Ma thần ôn tồn hỏi.

Tiểu thiếu gia gật đầu thật mạnh.

“Nếu như thất bại và bị bắt về thì người cũng không hối hận sao?”

Tiểu thiếu gia hôn bẹp lên mặt hắn một cái: “Không hối hận, ta muốn ở chung một chỗ với người.”

Nói đi là đi.

Ngay trong đêm đó, Ma thần đại nhân liền vác tiểu thê tử ở nhân gian của mình rời khỏi đại trạch Bạch gia nhanh tựa tia chớp, vàng trắng khuyết trên trời như lưỡi câu, ánh trăng lạnh lẽo bao trùm khắp mặt đất. Ma thần điều khiển xe ngựa lấy từ Ma giới, ung dung tự tại mà dẫn tiểu thiếu gia rời khỏi thành.

Tiểu thiếu gia không thể tin nổi mà lộ đầu nhỏ từ trong rèm cửa ra: “Chúng ta bỏ trốn thuận lợi vậy sao?”

Nói nhảm: không nhìn xem tướng công của ngươi là ai đi. Ma thần hôn lên mặt tiểu thiếu gia một cái “Trước tiên dẫn ngươi đến thành Hoa Nguyệt rồi tới núi tuyết, cuối cùng là Thông Thiên lâu được không?”

“Được~” Tiểu thiếu gia bị bô đáp, cười cong khóe mắt.

Thoắt cái đã hơn một tháng trôi qua, thành Hoa Nguyệt và núi tuyết đều ngấm xong. Bởi vì dung mạo của tiểu thiếu gia quá xinh đẹp nên thiếu chút nữa bị các tỷ tỷ ở thành Hoa Nguyệt liên thủ giữ lại, còn nói đây là hạt giống tốt để trở thành vũ giả.

Tiểu thiếu gia được rất nhiều tỷ tỷ ngược bự ôm ấp nắn bóp, mắt cũng chẳng biết nhìn vào đâu. Cuối cùng chỉ có thể kìm nén, muốn khóc cũng không khóc được, chờ Ma thần cứu y ra.

Bây giờ bọn họ đã đến Thông Thiên lâu tại thành Thiên Hà. Đây là một nơi không có ban ngày, nghe nói người đầu tiên nhận chức thành chủ đã trao đổi với thiên thần, nguyện ý từ bỏ ơn huệ được ánh mặt trời chiếu rọi để đổi lấy việc tường thành không bao giờ bị phá vỡ.

Giờ đây truyền thuyết là thật hay giả cũng không ai biết, thế nhưng nằm ở trung tâm thành Thiên Hà chính là Thông Thiên lâu, bên trong thấp hơn mười ngàn ngọn đèn Vĩnh Minh suốt đêm không tắt. Từ xa nhìn lại giống như bó đuốc cháy giữa trời khuya, chỉ dẫn cho những tín đồ đang chìm vào bóng tối.

Tại đây vĩnh viễn không có ban ngày, Thông Thiên lâu chính là mặt trời của người dân trong thành.

Tiểu thiếu gia nắm tay Ma thần đứng dưới đám đông, xung quanh đều là du khách vì ngưỡng mộ mà đến nhìn cảnh tượng phồn hoa huy hoàng này. Người dân địa phương đã sớm quen với điều đó, những quầy hàng nhỏ vẫn bận rộn buôn bán, người thuyết thư (*) thì mở sạp kể về yêu hận tình cừu của thành chủ và mười tám vị tiểu thiếp.

*(*Người thuyết thư là người biểu diễn các loại kĩ khúc như bình thư, bình thoại, đàn tỳ.)*

“Thật là đẹp.” Tiểu thiếu gia lẩm bẩm nói. Trong mắt y phản chiếu ánh đèn tại Thông Thiên lâu – ở trên cao chiếu sáng toàn bộ tòa thành lâu, lọt vào trong lại như sao trời rớt xuống hồ sâu.

Ma thần cảm thấy Thông Thiên lâu chẳng có gì đáng để xem, thế nhưng ngửa đầu nhìn tiểu thiếu gia thì quả thật rất đẹp.

Ban đêm hai người trú ở viện phủ gần sông, cũng không biết Ma thần đã chuẩn bị như thế nào nhưng đến đầu bọn họ cũng có chỗ ấm áp gọn gàng để tá túc.

Hai người ôm hôn nhau, trong phòng rất tối, chỉ đốt một cây đèn mờ ảo. Ánh sáng ấm áp lộ ra khỏi lồng đèn, chiếu lên thân hình trắng như tuyết của tiểu thiếu gia đang nằm sấp trên giường, bàn tay siết chặt lấy tấm trải giường màu xanh, thân thể bị cọ sát liên tục, bả vai thấm đầy mồ hôi, không kìm được mà run rẩy.

Ma thần hôn dọc sống lưng y.

Qua một hồi lâu, trong phòng mới yên tĩnh lại, tiểu thiếu gia lười biếng nằm nhoài trên người Ma thần.

Y đảo mắt, vồ vồ Ma thần.

“Nếu ngươi không dẫn ta bỏ trốn thì hai ngày nữa ta phải gả cho Ma thần rồi.”

Ma thần sờ đầu tiểu thiếu gia, nghĩ thầm hai ngày nữa ngươi vẫn phải gả thôi, ngôi vị Ma hậu cứ để trống mãi như vậy cũng kỳ.

“Ngươi có muốn...”

Tiểu thiếu gia đột nhiên đỏ mặt nói câu gì đó.

Ma thần lại nghe rất rõ.

Tiểu thiếu gia bảo: “Ngươi có muốn thấy ta mặc giá y không?”

Ma thần vô cùng phấn khởi, cúi đầu xuống nhìn khuôn mặt đỏ như hoa đào của tiểu thiếu gia, ánh mắt dịu dàng như nước.

“Muốn!” Ma thần nói chắc như đinh đóng cột.

16. Chương 16

Ma thần trở mắt nhìn tiểu thiếu gia lấy giá y từ trong bọc nhỏ ra. Tơ lụa mềm mại như nước lướt qua lòng bàn tay, thêu hoa nhũ vàng, dán lên thân hình của tiểu thiếu gia vẫn toát ra vẻ hào hoa phú quý nhưng lại không quá mức diễm lệ.

Tiểu thiếu gia để chân trần đứng trên mặt đất, không hiểu vì sao lại có chút thẹn thùng lẫn rụt rè hiếm thấy. Giá y màu đỏ ánh lên khuôn mặt trắng tựa tuyết, đôi môi hồng nhuận, cả người tươi non như mặt đào, chớp chớp mắt nhìn Ma thần.

“Đẹp chứ?” Y nhỏ giọng hỏi.

Ma thần nghĩ thầm: đẹp đến câu hồn đoạt phách.

“Rất đẹp” Ma thần đáp rồi cúi người xuống, xỏ giày cho tiểu thiếu gia.

“Vậy người có chịu thú ta không?” Tiểu thiếu gia bị Ma thần ôm lấy, mặt đỏ ửng, rũ mắt, thấp giọng lên tiếng.

Tiếng nói lí nhí giống hệt mèo con nhút nhát, bởi vì trong phòng rất yên tĩnh nên nghe cực kì rõ ràng.

Ma thần ngẩng đầu nhìn y. Ánh mắt tiểu thiếu gia cũng không biết đặt ở nơi nào. Đoạn tình cảm này là do y khơi mào ra, càn quấy ngang ngược không biết lý lẽ thật giống như không sợ trời cũng chẳng sợ đất, mặc kệ đối phương có thích y hay không.

Nhưng giờ đây trông y lại có chút khiếp đảm, có chút đáng thương, tay nắm lấy y phục của Ma thần đến nhăn nheo hết cả.

“Thú chứ.” Ma thần nói “Tại sao lại không?”

Tiểu thiếu gia liền cười rộ lên như thể rốt cuộc cũng được an tâm, y choàng lấy cổ Ma thần, lên tiếng: “Người thật tốt.”

Tối hôm đó Ma thần ôm tiểu thiếu gia mặc giá y ăn thêm một lần nữa. Tiểu thiếu gia vừa ngoan vừa mềm, ăn cực kỳ ngon, cả người đều phấn nộn tựa như đậu hũ. Ma thần nghĩ thầm vẫn là số hần may, đã bao nhiêu năm qua Thiên đế hầy còn là lão độc thân, mà hần vừa mới đến nhân gian dạo một vòng đã thú được một tiểu Ma hậu.

Sau đó Ma thần cảm thấy mỹ mãn mà ôm tiểu thiếu gia chuẩn bị đi ngủ, kết quả tiểu thiếu gia cứng rắn chống đỡ ngồi dậy, nói thành thân thì phải uống rượu hợp cẩn gì đó.

Ma thần không hiểu mấy thứ loạn thất bát tao này ở nhân gian, tất cả đều nghe theo tiểu thiếu gia. Đôi môi đỏ thắm của tiểu thiếu gia ngậm rượu đưa tới, hần uống cạn, còn cảm thấy tức phụ nhi (*) thật đáng yêu.

(*Tức phụ nhi: vợ)

Một giây sau hần liền ngất đi.

Ngất trên cành quất.

Mà khi hần ngủ say, tiểu thê tử hay còn là tiểu thiếu gia hần vừa mới rước về đứng cạnh giường nhìn hần hồi lâu, cuối cùng nhẹ nhàng hôn lên trán hần.

Sau đó, tiểu thiếu gia đẩy cửa đi ra ngoài, ở trong sân đốt một quả pháo sáng, ánh lửa đỏ thắm nhen nhóm giữa bầu trời đêm.

Đợi hồi lâu, hai bóng người màu đen không biết xuất hiện từ đâu ra, quỳ gối trước mặt tiểu thiếu gia: “Thuộc hạ Bạch Nhất, Bạch Thất xin phép hộ tống thiếu gia hồi phủ.”

—

Trời sáng, tại đại trạch nhà họ Bạch.

Hai tháng vừa qua, tiểu thiếu gia cao quý cũng là thần tử đại nhân đang chờ gả ra ngoài bị mất tích, ngay cả thái độ sợ hãi bình thường cũng không có. Phảng phất như tiểu thiếu gia chỉ xuất môn đi xa, bất cứ khi nào cũng có thể trở về.

Lúc này đây, cửa lớn nhà họ Bạch lặng yên không tiếng động mở ra, hai ám vệ dẫn tiểu thiếu gia đã mất tích hai tháng trở về.

Gia chủ Bạch gia chờ ở trong sảnh đường, nhìn thấy tiểu thiếu gia mặc một thân hồng y đi tới, trên mặt còn vương vài giọt lệ nhưng ánh mắt lại vô cùng tỉnh táo liền âm thầm thở dài một tiếng.

“Về rồi à.” Gia chủ nhà họ Bạch nói: “Con và hần đã an bài xong xuôi cả rồi sao?”

“Vâng ạ.” Tiểu thiếu gia đáp: “Chờ hần tỉnh lại...thì sẽ quên mất con.”

Gia chủ Bạch gia thở dài, không biết nên nói cái gì mới phải, chỉ có thể vỗ vỗ đầu tiểu thiếu gia, nói con đã vất vả rồi.

Mắt tiểu thiếu gia đỏ hoe nhưng nhất quyết không chịu khóc.

“Ngày xuất giá đã định là tối mai.” Trong lòng gia chủ nhà họ Bạch rất không nỡ nhưng chuyện này ông không thể làm chủ được.

Tiểu thiếu gia gật đầu: “Con biết rồi.”

Tiểu thiếu gia trở về phòng của mình. Đã từ biệt hai tháng mà căn phòng vẫn không khác gì lúc rời đi, bài biện bên trong cũng chẳng có gì thay đổi.

Y đẩy cửa sổ ra, ngọn cây chọc trời bên ngoài vẫn sinh trưởng cao vút nhưng dưới gốc cây sẽ không còn một tạp dịch trẻ tuổi đẹp trai, mở cửa sổ giang tay ôm y đi nữa.

Tiểu thiếu gia ngơ ngác nhìn cái cây, nước mắt tí tách rơi xuống.

Nếu như tạp dịch trẻ tuổi kia tỉnh lại cũng đã quên y rồi.

Y lừa hắn, chạy trốn thực chất chỉ là giả, muốn thành thân với tạp dịch, bên nhau cả đời cũng là giả.

Y là thiếu gia cao quý của nhà họ Bạch, từ khi sinh ra đã bắt đầu được gia tộc dụng tâm chăm sóc. Từ nhỏ y đã biết bản thân chính là tế phẩm, cho nên người trong gia tộc rất thương tiếc y, không nỡ để y phải chịu một chút ủy khuất nào.

Y cũng rất muốn bắt chấp tất cả mà liều mạng một đi không trở lại.

Nhưng tình cảm suốt mười chín năm qua là thật: Độ muối mà tự tay y bế ẵm, vừa mềm mại vừa đáng yêu, lôi kéo y gọi y là ca ca. Phụ mẫu tuy rằng không phải là thân sinh của y nhưng khi y bị bệnh hồi nhỏ đã được mẫu thân ôm vào trong ngực dỗ dành từng chút một, phụ thân còn cho y ngồi lên vai đi ngắm hoa, tất cả cũng đều không phải giả.

Một khi y tùy hứng bỏ đi thì thứ y để lại cho gia tộc cũng chỉ có diệt vong.

Y không thể rời khỏi đây.

Cho nên y bái biệt phụ mẫu, bái biệt trưởng bối trong nhà, chừa lại hai tháng tự do cuối cùng của mình “chạy trốn” với người y yêu, nhìn một chút đại giang nam bắc, mặc thượng phong quang. Hôm qua y đã thành thân với người nọ, như vậy cũng tốt, y rất thỏa mãn.

Cho nên y đã hạ vào trong chén rượu hợp cần kia một bí thuốc lưu lại từ thời vương thất tiền triều. Bất kể nhân loại, Ma tộc hay thậm chí là thiên tộc, uống vào lập tức sẽ quên đi chuyện quá khứ.

Bao gồm cả y.

Tạp dịch trẻ tuổi kia sẽ vĩnh viễn không còn nhớ rằng hắn đã từng quen biết một tiểu thiếu gia ở Nhân gian, ngang ngược muốn ngủ với hắn còn vứt bỏ hắn sau khi tự mình đề nghị yêu đương.

Hắn vẫn nhớ bản thân là ai, nhớ đến cuộc sống thuở nhỏ nhưng lại quên đi mình đã nắm tay người nào đứng dưới ánh đèn của Thông Thiên lâu.

Ha ha ha ha ha ha chương sau liền rút ngựa, tôi đóng topic lại cũng chỉ vì hai chương này thôi đó.

17. Chương 17

Ma thần ngủ một giấc đến chạng vạng ngày hôm sau, tỉnh lại thì phát hiện thê tử của mình đã chạy mất.

Tiểu thê tử mặc giá y cùng hắn thề non hẹn biển, ôm ôm hôn hôn chạy rồi.

Ma thần day day huyết thái dương đau đến không chịu được, bi thương mà nghĩ: chẳng trách năm đó lão sư của hắn luôn dạy đi dạy lại rằng, tố chất thân thể của loài người so với Ma tộc hay Thiên tộc kém hơn rất nhiều, nhưng ai cũng đều rất giáo hoạt, không thể coi thường.

Người này thoát nhìn chỉ là một tiểu thiếu gia ngây thơ, dễ thương, vừa ngoan vừa mềm mại thế mà nói chạy liền chạy ngay được.

Ma thần bừng lên chén rượu ngày hôm qua vừa uống lên xem thử. Một cỗ mùi vị nhàn nhạt, cơ hồ không thể phát hiện ra đây là “Vong ưu” một loại bí dược của Ma tộc, nếu Thiên tộc làm ra thì ắt phải có hương hoa quỳnh vô cùng khó ngửi.

Hắn là thần, đừng nói là một chén rượu dược tề, ngay cả 100 chén cũng chẳng làm gì được hắn. Thế nhưng đầu rất đau, một nửa là do tác dụng của thuốc, một nửa là bởi vì tức giận.

Ma thần không ngốc. Hắn nghĩ một chút, tối nay dường như chính là ngày hắn quyết định cầu thú (*) tiểu thiếu gia, vốn dĩ hắn đã chuẩn bị đem tiểu thiếu gia về nhà, quang minh chính đại dẫn y tới Ma giới.

(*Cầu thú = hỏi cưới)

Bây giờ e rằng tiểu thiếu gia đã tự mình trở về rồi.

Thật là làm cho Ma thần phát sầu, biết thế nên sớm ngả bài một chút. Ma thần nhú mày suy tư chốc lát, đẩy cửa cấp tốc đi thẳng đến gia trạch.

Ma thần đuổi tới viện phủ của tiểu thiếu gia thì sắc trời đã tối đi không ít.

Ma thần quen cửa quen ngõ xông vào trong, tới khung cửa sổ bên cạnh ngọn cây chọc trời thì khe khẽ mở ra, liếc mắt đã trông thấy tiểu thiếu gia.

Tiểu thiếu gia ngồi quy quy củ củ bên mép giường, vẫn mặc giá y đỏ thẫm nhưng đã thay một bộ khác càng hoa lệ, long trọng hơn, để lộ ra vóc người vô cùng nhỏ nhắn.

Ma thần vừa nhìn mà trái tim liền đau nhói. Tiểu thiếu gia của hắn, tiểu thiếu gia hoạt bát, nghịch ngợm của hắn giờ đây ánh mắt vô hồn giống như một con rối xinh đẹp, chết lặng chờ đợi vận mệnh mờ mịt sắp tới.

Ma thần tạo ra tiếng động nhỏ trên cửa sổ, tiểu thiếu gia lập tức nhìn sang, liếc mắt một cái đã thấy được khuôn mặt quen thuộc như nguyệt mãn tây lâu, xuất hiện ở bên khung cửa sổ, lén lút dần y trốn ra ngoài.

Tiểu thiếu gia ngây người: “Người, người sao...sao lại ở đây?”

Ngủ giấc. Ma thần nghĩ thầm nhưng ánh mắt lại rất ôn nhu.

Hắn nhớ tới chén rượu hợp cần có độc kia bèn nằm nhoài lên cửa sổ, tựa như thực sự trở thành một du khách vừa đi ngang qua, trong mắt lộ ra một chút mê man.

“Ta cũng không biết. Khi ta tỉnh lại liền theo bản năng tìm tới đây.” Ma thần dịu dàng nhìn tiểu thiếu gia “Người quen biết ta sao?”

Tiểu thiếu gia gắt gao cắn chặt môi, rồi vẫn không nhịn được mà òa khóc.

Y sao lại không biết hắn là ai, nhưng y lại chẳng thể nói ra.

Ma thần nhảy vào bên trong, đi tới trước mặt tiểu thiếu gia, thân hình hắn cao to, tiểu thiếu gia hoàn toàn bị bóng dáng của hắn bao phủ.

“Bây giờ mới biết khóc à? Lúc bỏ thuốc vào rượu của ta sao không sợ như thế hử?” Ma thần nhấc tay lau

sạch nước mắt trên mặt tiểu thiếu gia.

Tiểu thiếu gia ngây dại, trong lúc nhất thời thậm chí còn không hiểu được ý tứ của Ma thần.

Y lập tức bị Ma thần bế lên rồi xoay lại, úp mặt xuống dưới.

Ma thần đánh mấy cái ba ba ba lên mõng nhỏ vừa cong vừa tròn của tiểu thiếu gia, dùng sức không mạnh nhưng nghe rất vang.

Khuôn mặt tiểu thiếu gia đỏ bừng.

“Giỏi thật, dám hạ độc ta. May mà thứ được kia vô dụng với ta, nếu không thì chẳng phải ngươi đã mất toi một vị tướng công sao?” Ma thần hỏi y.

Thấy tiểu thiếu gia mặt đỏ ửng, vô cùng tội nghiệp, Ma thần liền ôm y vào trong lòng: “Được rồi không khóc nữa, là ta sai, không nên giấu ngươi như thế.”

Tiểu thiếu gia ủy khuất khóc òa lên: “Ta, ta không cố ý hạ độc ngươi đâu...”

Ma thần vỗ lưng y, nghe y nghẹn ngào nói: “Dù, dù ngươi có lợi hại đến đâu thì cũng đánh không lại người có thần cách như Ma thần...Ta rất muốn bỏ trốn với ngươi nhưng nếu vậy thì không chỉ gia tộc ta phải chịu tai ương, ngươi đi theo ta mà bị bắt thì phải làm sao bây giờ...”

Tiểu thiếu gia khóc cực kì đáng thương. Trái tim Ma thần như bị ai bóp chặt, nghĩ thâm xong rồi, hiểu lầm lại càng lớn hơn thế này thì đợi chút nữa liệu tiểu thê tử có đánh hấn hay không đây.

“Vậy sao ngươi không hỏi xem ta có thắng được Ma thần hay không hả?” Ma thần nâng khuôn mặt đang khóc như mưa của tiểu thiếu gia lên “Cứ thử nghĩ một chút, nhờ đâu tướng công của ngươi giẫm chân một cái là cả Ma giới rung chuyển thì sao?”

Tiểu thiếu gia khóc nức, nhìn Ma thần bằng ánh mắt đầy vẻ hoài nghi.

Ma thần lấy từ trong cổ tiểu thiếu gia ra chiếc dây chuyền vô cùng tinh xảo, phía dưới là một cái nhẫn ngọc thô kệch.

Ma thần chột dạ, nói, “Ta bảo đảm với ngươi, Ma thần không xấu cũng chẳng mập, tắm rửa thường xuyên, cũng không ăn hung thú.”

Tiểu thiếu gia ngưng nức, hoàn toàn nín khóc.

“Nếu không ta kể chuyện cho người nhé, về cổ sự của Ma thần.”

Ma thần nói ngắn gọn, phát hiện ánh mắt của tiểu thiếu gia càng ngày càng nguy hiểm, trong lòng cũng thoáng run rẩy.

“Ma thần thời niên thiếu tâm tư vẫn rất đơn thuần, ký khế ước với một gia tộc rằng mỗi một đời họ đều phải đưa người ưu tú nhất đến Ma giới để bồi dưỡng. Ma thần nhận bọn họ làm đệ tử, giúp họ đắc đạo.”

“Gia tộc đó ở thế hệ này sinh ra một hài tử ưu tú nhất, lớn lên vô cùng xinh đẹp, vừa chào đời đã đáng yêu cực kì. Thời điểm bé con xuất hiện, Ma thần đã tới gặp nó, hiểu được vật nhỏ này tuy rằng hãy còn bé xíu nhưng sức mạnh rất dồi dào, đẩy Ma thần vào hố...À không, trời chặt Ma thần lại ký một khế ước, trong những năm tháng đứa trẻ ấy còn sống, Ma thần đều thuộc về nó.”

Ma thần lén lút liếc mắt sang, tiểu thiếu gia hoàn toàn không còn khóc nữa, vô cảm nhìn hắn.

Ma thần háng giọng, càng nói lại càng nhỏ: “Về sau, về sau Ma thần bó tay, buộc phải che chở đứa bé này nên đành giả trang làm tạp dịch, trà trộn vào phủ đệ của tiểu thiếu gia...”

Nâng như nâng trứng hứng như hứng hoa, tỉ mỉ chăm sóc tiểu thiếu gia đến năm 18 tuổi. Lúc sắp được giải thoát, tiểu thiếu gia trắng trắng mềm mềm, ngây thơ đáng yêu này lại chui vào chăn Ma thần.

Trong phòng nhất thời im phăng phắc.

Tiểu thiếu gia vỗ vỗ tay, thừa nhận: “Đúng là chuyện hay. Khởi, thừa, chuyển, hợp (*), quá xuất sắc.”

*(*Khởi, thừa, chuyển, hợp: thứ tự cách viết văn thời xưa: khởi là bắt đầu, thừa là tiếp đoạn trên, chuyển là chuyển tiếp, hợp là kết thúc)*

Y vô cùng bình tĩnh, nhìn trên mặt Ma thần viết đầy hai chữ chột dạ mà cũng không hề nổi giận, chỉ “dịu dàng” lên tiếng: “Chiếc nhẫn này là sao vậy?”

Ma thần cầm lấy bàn tay trắng nõn của tiểu thiếu gia, thấp giọng đáp: “Đây là nhẫn Ma hậu...là sinh lễ. Nhìn bề ngoài thì trông không đẹp thế nhưng nếu có nó thì tương đương với việc nắm giữ một nửa lãnh thổ của Ma giới.”

À, còn biết chủ động đưa sinh lễ cơ đấy. Tiểu thiếu gia tỉnh táo nghĩ: có phải ta nên khen người không.

“Vậy sao người lại dẫn ta chạy trốn?” Tiểu thiếu gia “dịu dàng” hỏi.

Ma thần hoàn toàn vô lực, giọng nói càng ngày càng nhỏ, cực kì kinh sợ, thật sự vô cùng mất mặt.

“Do ta đọc thoại bản của các người nên cảm thấy việc bỏ trốn này rất kích thích...”

“Thế là, thế là mang người đi chơi trước, vốn dĩ đã có dự định tối nay sẽ đưa người về rồi ngủ bài...”

Ma thần chẳng dám nói tiếp nữa. Hắn cảm thấy ánh mắt tiểu thiếu gia có phần đáng sợ, cảm giác lạnh lẽo xuất phát từ cột sống xộc thẳng lên đỉnh đầu. Ma thần rất không có tiền đồ mà run lẩy bẩy cả hai chân.

Tiểu thiếu gia hít sâu một hơi, quơ quơ bàn tay trắng nõn mềm mại của mình, nhẹ nhàng hỏi: “Ta còn một vấn đề nữa.”

Tiểu thiếu gia mỉm cười: “Ban nãy người đánh ta mấy cái vào mông?”

Ma thần nuốt nước bọt.

—

Hồi lâu sau, Ma thần say rượu rơi lệ, tóm lấy tổng quản Ma giới tổ khổ.

“Người không biết đầu huhu, đem tân hôn đầu tiên của chúng ta, hắn vứt ta lại rồi chạy.”

“Ngày kể ta đi, ta đi tìm hắn, thẳng thắn nói chuyện với hắn, muốn mang hắn về Ma giới thành thân...”

“Hắn còn đánh ta. Huhuhuhuhuhuhuhu.”

Ma âm của Ma thần đại nhân lọt vào tai tổng quản Ma giới, cứ huhuhu thật phiền.

Lão hướng ánh mắt đầy khát vọng vào ngọn cây ngoài cửa sổ.

Ôi, cây này sao lại thấp như thế. Không phù hợp chút nào cả, phải mau chóng lớn lên thì mới có thể treo cổ được chứ.

Chính văn đến đây là kết thúc cũng không sai biệt lắm, ngày mai phỏng chừng còn có một chương đại hôn, cứ tính là phiên ngoại đi.

Cả hai bộ rớt cục cũng có thể hoàn thành. Cảm ơn trời đất, tôi không bao giờ viết cùng một lúc như thế nữa huhuhuhu

18. Chương 18

Đại hôn

Ma thần đại nhân kế vị đã được hai ngàn năm, Ma giới mưa thuận gió hòa, chỗ nào cũng đều rất tốt. Chỉ duy nhất một điểm không ổn đó là: Ma thần cứ nhất định không chịu thông suốt, mắt cũng chẳng thèm liếc đến những Ma nữ xinh đẹp đa tình khiến cho chư vị trưởng lão sầu lo vô cùng—— *Đến khi nào mới có thể ôm tiểu Ma quân đây.*

Các trưởng lão rất buồn nhưng lại không thể chỉ thẳng vào mũi Ma thần mà mắng, đành phải đến quấy rối tổng quản Ma giới, phiền đến mức đêm nào lão cũng mất ngủ, vừa sờ sờ thân cây vừa thở dài, cầm lụa trắng vắt lên cây mấy lần—— Đáng tiếc, thất cổ đối với một con ma mà nói là việc quá khó khăn, căn bản không thể chết được.

Hôm nay đúng lúc Ma thần đại nhân tới nhân gian dạo một vòng, ôm về một đứa con nít loài người làm Ma hậu, lại còn là nam.

Chư vị trưởng lão bèn mở cuộc họp khẩn cấp.

Trưởng lão A: “Ta nghe nói Ma hậu mới có mười chín tuổi. Không phải, không phải là còn chưa dứt sữa sao??? Hành động này của Ma thần thật quá cảm thú! Ta không thể đồng ý được.”

Trưởng lão B: “Nói người già rồi còn không chịu nhận. Quên rồi à? Nhân loại sinh trưởng không giống chúng ta, mười chín là đã thành niên, có thể kết hôn và sinh con.”

Trưởng lão C cũng coi như là người cao tuổi ở Ma tộc, tóc bạc trắng, tai thì nghễnh ngãng, chỉ nghe được hai chữ sinh con đã vỗ tay ầm ầm. “Tốt, sinh con rất tốt, ở chỗ gia gia có một tiểu ma thú, cho...cho bé con làm tọa kỵ.”

Trưởng lão A và trưởng lão B: “.....”

Các trưởng lão thảo luận cả đêm cũng không có kết quả, ngày hôm sau vẫn phải lục tục trống gậy nghênh đón Ma thần đại nhân và tân hậu.

Khi chưa nhìn thấy tân hậu, trưởng lão A và trưởng lão B lén lút kề tai nói nhỏ, bảo rằng tân hậu là một người phàm tay trái gà không chặt, thế mà chỉ mất mấy năm đã mê hoặc được Ma thần đại nhân, nhất định là một tiểu yêu tinh lẳng lơ.

Kết quả là khi thông đạo nối liền nhân gian và điện ma thần vừa mở ra, chỉ thấy Ma thần nắm tay một thiếu niên mới chỉ cao đến bắp vai hắn, phấn nộn trắng trẻo, hai má còn có chút thịt, đôi môi hồng hào đầy đặn. Tuy rằng đang mặc giá y màu đỏ nhưng đứng bên cạnh Ma thần lại trông như thể một hài tử chưa lớn.

“Đúng là cầm thú mà...” Trưởng lão A và trưởng lão B nhìn Ma thần, nhất trí thầm nghĩ.

Ma thần không biết các trưởng lão suy nghĩ thứ gì trong đầu, hắn ôm lấy tiểu thê tử mềm nhũn của mình vào trong ngực, đối với những người đang nghênh đón hắn thì chỉ qua loa phát tay: “Nên làm gì thì làm đi, đừng cản đường ta.”

Sau đó lại thay đổi giọng điệu khác, ôn nhu nói với tiểu thiếu gia đang buồn ngủ trong lòng ngực mình: “Ngày mai mới là lễ đại hôn, ta đưa ngươi đi ngủ trước đã kéo mệt.”

Tiểu thiếu gia nằm trong lòng hắn ngáp một cái rồi dụi dụi mắt. Y thật sự rất buồn ngủ, ba lão nhân gia ở bên kia còn cứ liên tục nhìn chăm chăm vào y, ngái ngủ nên theo lẽ phép bèn kêu một tiếng: “Chào gia gia ạ.”

Âm thanh vừa mềm mại vừa ngoan ngoãn, nghe mà làm lòng người tan chảy.

Ma thần nghĩ thầm: Gọi linh tinh cái gì thế, loạn hết cả vai vế. Người gọi gia gia ta kêu thúc thúc, giống chỗ nào vậy?

Thế nhưng hắn không dám nói, cũng chẳng dám nhắc tới bèn ôm tiểu thiếu gia trở về tấm điện của mình.

Còn lại ba vị trưởng lão đưa mắt nhìn nhau, nghĩ bụng tiểu Ma hậu như một bé con, cực kì đáng yêu.

“Nếu không xây cho bé con Ma hậu cung đi, tách hai người bọn họ ra. Bé con này dễ thương như thế, nhờ đâu bị hỗn tiểu tử Ma thần kia bắt nạt thì phải làm sao bây giờ?” Trưởng lão A lên tiếng.

“Đúng vậy.” Trưởng lão B cũng tán thành “Nhỏ như vậy cũng không thể sinh con được, để cho tên nhãi Ma thần đó đàng hoàng một chút.”

—

Ngày đại hôn, vì là việc trọng đại ngàn năm khó gặp của Ma giới, trong Tam giới phàm là người có thân phận cổ thần quân cơ hồ đều tham gia, người tu đạo ở nhân gian cũng tới không ít.

Ma thần hài lòng cầm lấy tay tiểu thiếu gia, mặc y phục đồ thẩm của tân lang, chuẩn bị thật tốt việc trò chuyện với lão Đế quân lưu manh vạn năm một chút.

Không ngờ Đế quân lại vô cùng vui vẻ, không hề có bộ dạng bị đả kích, cười híp mắt nắm tay một thiếu niên cao to, khoe khoang với Ma thần rằng đây là nghĩa đệ hắn mới dung nạp.

“Nghĩa đệ của ta nhìn rất đẹp, còn là một hạt giống tu luyện rất tốt nhưng mà lại không ngoan, cực kì dính

ta, buổi tối chẳng dám ngủ một mình, lúc nào cũng phải dựa vào ta.” Đế quân dương dương tự đắc nói.

Mà Ma thần khi nhìn thấy rõ “nghĩa đệ” đang đứng bên cạnh đế quân, thiếu chút nữa đã thổ huyết.

Nghĩa đệ đúng là lớn lên không tệ, mặt mày cực kì xinh đẹp tựa thanh kiếm vừa ra khỏi chuôi, đẹp đến mức lộ ra toàn bộ sự sắc bén, nhưng vừa đứng bên cạnh Đế quân thì đôi mắt lại hàm chứa tình yêu thâm kín, tựa như chim cú nép bên người Đế quân, ngoan ơ là ngoan.

Khi y bắt gặp ánh nhìn của Ma thần thì lập tức mắt hững, trong mắt ngăm cảnh cáo hắc.

Ma thần chết lặng nghe Đế quân ba hoa chích chòe khen ngợi vị nghĩa đệ này, trong lòng chỉ muốn cười ha ha.

Nghĩa đệ cái rắm ấy, đây là thân đệ mất tích đã lâu của ta, đứng hàng lão Thất – Thất ma quân nổi danh ngông cuồng ở Ma giới, vô cùng hống hách, lạnh lùng vô tình đó. Đế quân, chẳng nhẽ ngươi bị mù rồi sao?!

—

Giữa lúc chiêu đãi tân khách, Ma thần vất vả lắm mới dành được thời gian đuổi kịp Thất đệ, bọn họ nhanh chóng tiến vào bên trong một tiểu cách gian.

Mới vừa là một thiếu niên cao gầy có dung mạo xinh đẹp, đảo mắt đã biến thành thanh niên có dáng người lạnh lùng không thua gì Ma thần, tuy vẫn xinh đẹp bức người nhưng lại vô tình tỏa ra một chút tối tăm lạnh lẽo.

Còn không chờ Ma thần mở miệng, Thất Ma quân đã âm trầm lên tiếng: “Nếu dám nói cho Đế quân biết ta sẽ giết ngươi đó, ca ca.”

Ma thần quả thực rất đau đầu: “Nói này, ngươi ở bên cạnh hắc làm gì? Nhãi ranh, có biết hành động đó của ngươi cực kỳ dễ dàng khơi mào cuộc chiến giữa hai giới không hả! Tuy rằng đầu óc của Đế quân không được tốt cho lắm, thế nhưng hắc cũng là người đứng đầu Thiên giới đấy.”

“Không cho phép ngươi nói xấu hắc.” Thất Ma quân đại bất kính mà đập cho thân ca ca của mình một cước.

” ‘Vậy ngươi nói đi, rốt cuộc là ngươi muốn làm gì? Ngươi sẽ không thật sự trở thành đệ đệ của người ta đấy chứ?’ Ma thần hỏi.

Thất đệ của hắc có tâm tư sâu, từ nhỏ đã hư hỏng, hoàn toàn không biết lương tâm là thứ gì. Hắc thật sự có chút lo lắng tiểu tử này cảm thấy làm loạn Thiên giới rất vui, nửa đêm giết chết Đế quân.

Không ngờ ánh mắt của Thất ma quân lại khẽ động, nhìn qua tầng tầng lớp lớp rèm che, rơi vào trên người vị Đế quân đang tìm mình ở bên ngoài, sắc mặt thoáng ửng đỏ.

“Muốn làm gì sao? Chính là chuẩn bị tìm cho người một đệ tửc (*)” Thất Ma quân nhẹ nhàng đáp.

(*Đệ tửc: em dâu)

Sau đó y một tay biến ra trường kiếm bổn mạng của mình, vút một phát cắm thẳng vào bức tường đằng sau Ma thần, mỉm cười với Ma thần rồi nói: “Người cũng đừng vạch trần ta đó, ca ca.”

Ma thần búng một ngón tay đã hất văng trường kiếm của Thất đệ.

Chớp mắt sau, đệ đệ hỉ nộ vô thường của hắn lại trở thành một thiếu niên xinh đẹp thanh tú, vén rèm lên, bình bịch chạy tới bên cạnh Đế quân, nhào vào trong lồng ngực hắn, cũng không biết đã nói cái gì mà Đế quân lại nhìn Ma thần bằng ánh mắt hung dữ, đau lòng vỗ lưng Thất ma quân, mang y rời đi.

Ma thần âm trầm nghĩ: có một Đế quân như vậy, thiên giới không sớm thì muộn cũng sẽ diệt vong.

19. Chương 19: Lời Cuối Sách 1

Ma thần, Ma hậu tân hôn năm thứ tư, Nhân gian và Ma giới lần đầu tiên chính thức tương giao trên mặt ý nghĩa, tam công chúa điện hạ xin phép được đến Ma giới tu hành đã được phê chuẩn.

Sau lần đó Tam công chúa liền an cư lạc nghiệp ở Ma giới, thỉnh thoảng mới trở lại thăm người thân, tránh được việc tranh giành hoàng quyền.

Tam công chúa đến Ma giới được 1 tháng thì cũng cử hành hôn lễ, không phải thành thân với thanh niên Ma giới nào khác mà là thú nữ tử đã cùng nàng tiến vào Ma giới, A Lan. Ma thần, Ma hậu đều tới tham dự.

Bởi vì Ma hậu và tân nương cửu biệt gặp lại, có quá nhiều lời muốn nói, trực tiếp ném một tân nương khác và Ma thần hai mặt nhìn nhau ra sau đầu, hai người tay trong tay đi ăn quà vặt, chuyện tiếp theo là gì thì sau này hãy nói...

20. Chương 20: Lời Cuối Sách 2

Lại qua mấy năm nữa, lão lưu manh vạn năm Đế quân rốt cục cũng thú thê.

Người kia chính là Thất công tử của Ma giới—— Hoa Yển ma quân.

Chính thức biểu thị đây là lần thiết lập quan hệ ngoại giao có ý nghĩa quan trọng giữa Thiên giới và Ma giới, mở đầu cục diện hài hòa mới.

Mà theo tiểu tập san của Ma giới tiết lộ, Hoa Yển ma quân mặt dày mày dạn mới gả được cho người ta, gạo nấu thành cơm, không phải do Đế quân vẫn chưa thành gia lập thất.

Còn nữa, Đế quân mới là người nằm dưới.

Toàn văn hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-thieu-gia-va-ma-than>